

Det var inte själva orden.

CHRISTA NORDLUND-HILTUNEN | EN KYSS IFRÅN

SOLVEIG VON SCHOULTZ | NOVELLER
Vinnarbidragen 2019

SVENSKA FOLKSKOLANS VÄNNER

Vinnarbidragen
i Solveig von Schoultz-tävlingen

2019

Skrifter utgivna av Svenska folkskolans vänner – volym 222
ISBN 978-952-7076-42-2
Layout: Rabbe Sandelin
Oy Nordprint Ab, Helsingfors 2019

Vinnarbidragen
i Solveig von Schoultz-tävlingen

2019

SFV:s litterära tävlingar

Syftet med SFV:s litterära tävlingar är att främja intresset för att skriva skönlitteratur. Det finns två tävlingar:

Arvid Mörne-tävlingen (för under 30-åringar)
som instiftades 1986.

Solveig von Schoultz-tävlingen (för de som fyllt 30)
som instiftades 2004.

Vartannat år gäller tävlingarna dikter, vartannat år noveller. Arvid Mörne-tävlingen utlyses i oktober, tävlingstiden går ut i mitten av januari, och prisutdelningen sker i maj. Solveig von Schoultz-tävlingen utlyses i januari, tävlingstiden går ut i mitten av april, och prisutdelningen sker i september.

Båda tävlingarna har samma prissummor: I pris 5000 euro, II pris 3000 euro och III pris 2000 euro. Förstapristagaren erbjuds även en kortkurs i skrivande på Nordens folkhögskola på Biskops Arnö i Sverige. Kortkursen äger rum på sommaren och pågår cirka fem dagar. Därutöver får alla som premierats i SFV:s litterära tävlingar också delta i ett skrivarseminarium.

Solveig von Schoultz-tävlingen 2019

Sammanlagt 71 bidrag skickades in till SFV:s sextonde Solveig von Schoultz-tävling, som år 2019 gällde noveller.

I juryn satt litteraturvetaren **Mia Österlund** (ordförande), litteraturvetaren **Tatjana Brandt** samt författaren **Peter Sandström**.

Första pris, 5 000 euro, tilldelades **Otto Donner**, Helsingfors, för novellen ”Kattögon”, en kuslig skildring av konfrontationen mellan en tioåring, som är ensam hemma, och familjens katt. Ett konsekvent drivet barnperspektiv och en utmejslad undertext fångar sinnligheten i att bryta mot regler – som att klippa sönder mammas broderi – och översköljars av skam.

Andra pris, 3 000 euro, tilldelades **Cecilia Langels** från Vasa för en drömsk och oborstad novell om erotik och åldrande, vänskap och utlevelse på andra sidan de glassiga och tillrättlagda farleder som mainstreamsamhället erbjuder. Novellen ”Natten” tillåter sina karaktärer att vara både råa och problematiska, roliga, druckna och ömsinta.

Tredje pris, 2 000 euro, gick till **Marika Aminoff-Sundell**, Esbo, för novellen ”The Golden Child”, en text som på ett märgfullt sätt blottar de känslomässiga sprickor som ofta finns på gränsen mellan barndom och vuxenliv. Vi vet kanske inte alltid vart vi är på väg, men vi vet hur vi ska ta oss dit.

Ett hedersomnämmande fick **Eva Höglund**, Åbo, för berättelsen ”Number One”, som är en finstämd skildring av det känsliga barnets desperata försök att fly från utsatthet och förtryck. Dofter, stulna penaler och rubinringar kan då bli element i en verklighet som åtminstone känns uthärdlig.

Ett hedersomnämmande gick även till **Christa Nordlund-Hiltunen**, Åbo, för novellen ”En kyss ifrån”. Berättarperspektivet kastar ett fint sidoljus över sina karaktärer i denna lågmäلت intensiva skildring av vänskap och förlorad kärlek. Det osagda och frånvarande får lika mycket plats som det explicita och uppenbart smärtsamma.

I pris

Otto Donner

Otto Donner är grafisk designer till yrket och skriver i smyg. Han gillar kråkor, nudlar, och gränser mellan världar. Donner vann tredje pris i Arvid Mörne -tävlingen år 2013.

Kattögon

Klara stängde ytterdörren efter sig, och stod stilla i tamburen och lyssnade. Det var eftermiddag, och ingen annan var hemma. Marssolen ritade fönsterformade ljusrutor på hallgolvet. Det enda ljud som hördes var väggklockan som tickade i köket.

Mamma skulle jobba sent, Pappa var på konferens, och Jesper, hennes storebror som alltid brukat vara med henne på eftermiddagarna, hade flyttat hemifrån.

Vanligtvis kunde hon ha gått till Bianca. Bianca hade varit Klaras bästa vän så länge Klara kunde minnas. De gjorde allting tillsammans. Om Bianca var sen till skolan frågade läraren Klara var hon var. Men Bianca hade börjat spela violin och var plötsligt upptagen hela tiden.

För första gången i sitt liv skulle Klara vara ensam hemma ända fram till kvällen.

Hon var inte orolig. Hon hade fyllt tio, och Mamma sade att hon var tillräckligt stor nu. Det var mest spännande och bara lite skrämmande.

”Det *Klarar* du bra” hade Pappa sagt, och blinkat åt henne med ena ögat, och Klara hade stönat demonstrativt. Hon hade hört variationer av samma lustighet så länge hon kunde minnas.

Katten dök ljudlöst upp i dörröppningen till vardagsrummet, och stod där och stirrade på henne. ”Hej katten!”, sade Klara, och vinkade försiktigt till katten, som lyfte näsan i vädret och lunkade iväg. Katten var gammal, och lyckades på något sätt se tjock och benig ut på samma gång. Klara suckade. Hon och katten hade aldrig kommit överens.

Det var inte så att Klara ogillade katten, fast att säga att hon

älskade den nog hade varit en överdrift. Det var katten som verkade ogilla henne.

Katten var Mammans egentligen, fast den numera hörde till familjen. När hon träffade Pappa hade Mamma redan bott med katten i många år. Katten hette Greta, men Klara tänkte alltid bara på den som Katten. Eller egentligen katten. Klara var bra på språkregler, och tyckte inte att katten i all sin ovänlighet förtjänade stor begynnelsebokstav.

Mamma och Pappa älskade katten, den brukade ligga utbredd över deras lår när de satt på soffan och tittade på tv, på nyheter eller dokumentärer, eller det av sjukhusdramerna med de snyggare läkarna. Katten strök sig spinnande mot deras ben och ville följa med när de gick på toaletten. Jesper och katten hade också kommit överens, deras förhållande ett slags finkänslig ömsesidig nonchalans som då och då ändå resulterade i öronkrafts framför teven. Klara ville älska katten, men när hon närmade sig sprang den bara bort, och följde hon efter så väste den, och gav hon inte upp så klöste den.

Klaras hand gick som av sig själv till hennes högra kind där hon fortfarande tyckte att hon kunde känna ett ärr, fast det inte syntes något i spegeln. Mamma hade hållit henne i famnen och tröstat henne, sagt att det bara var en liten rispa, sagt att katten bara blivit rädd. Men Klara kunde inte sluta tänka på det, och det blev bara värre när någon sade ”tur att det inte var två centimeter uppåt, då kunde du ha blivit blind”, som om det vore en tröstande tanke. Som om katten siktat mot ögat, och bara varit klumpig.

I skolan hade de fått kålsoppa till lunch. Kålsoppa var det värsta Klara visste, och hon hade suckat djupt när hon kommit in från rasten och känt den unkna lukten som sipprat ut från matsalen och lagt sig som en dimma över hela första våningen. Nu kurrade hennes mage, och hon sparkade av sig skorna och gick till köket.

Medan Klara bredde smörgåsar satt katten bredvid sin tomma matskål och blängde på henne. Då och då jamade den uppfordrande.

Klara försökte förklara för katten att den skulle få mat när Mamma kom hem, men katten bara fortsatte jama missnöjt. Det var svårt att koncentrera sig på smörgåsarna, så Klara sjasade ut katten, och stängde köksdörren. ”Där fick du, surpuppa”, sade hon högt, och satte sig vid bordet för att äta.

När smörgåsarna blivit smulor på tallriken gick hon till vardagsrummet och knäppte på teven, men det var bara tråkiga pratande huvuden på alla kanaler, så hon stängde av igen.

Klara gick från rum till rum, och såg sitt hem med nya ögon. Alla hennes föräldrars saker, så bekanta, men också underliga när föräldrarna inte var där. Hela hemmet blev främmande och drömligt. Vad som helst kunde hända när ingen annan kunde se.

Klara fingrade på de små prydnadsföremålen i hyllan, de som hon inte fick röra för de kunde gå sönder. En liten sfinx, en souvenir från Egyptenresan som föräldrarna varit på före Klara ens var född, men fortfarande talade om. Ett ägg av Alabaster, som Klara inte visste vad det var, men som lät magiskt. En trind fågel av randigt glas. Mammans och Pappas bröllopsfoto.

Någonting hände med föremålen när hon rörde vid dem. Förtrollningen bröts, och de magiska och förbjudna skatterna förvandlades till dammiga stenar och glasbitar.

Klara ville göra fler förbjudna saker. Hon lät vattnet rinna jättelänge i köket. Hon petade på skivspelaren. Hon gungade på stolen. Hon flyttade på Pappas släktforskningspapper och drack mjölk direkt ur burken. Hon hoppade i soffan. Hon hoppade i Mammans och Pappas säng. Hon kände sig mäktig.

Sedan kom hon plötsligt att tänka på den gången hon klippte Mammans broderitrådar i små bitar, en tidig morgon innan resten av familjen hade vaknat. Hon såg framför sig hur den vassa lilla fågel-saxens glänsande blad bara sjönk genom de färggranna trådarna, hörde det försiktiga lilla *tshick*-ljudet, mjukt men definitivt och oåterkalleligt, och kände åter den enorma tillfredsställelsen som

omedelbart förbyttes i ånger och panik. Minnet fick henne att rysa av skam.

Hon visste inte varför hon klippt av trådarna. Tanken hade bara dykt upp i hennes huvud en dag, och legat där och ruvat tills den blivit oemotståndlig.

Världen kändes med ens kallare och gråare, och det slutade vara roligt att bryta reglerna. Klara gick till vardagsrummet och lade sig på soffan. I andra ändan av soffan låg katten och ignorerade henne.

Det började bli dunkelt, men när hon tände lampan glödde den bara lite gult och sorgset, och fick dunklet att kännas ännu dunklare. Hon släckte den igen, och gick och hämtade boken som hon lånat av Bianca för några dagar sedan.

Boken var svart, på pärmen en dödskalle med röda ögon och huggtänder, och ovanför skallen titeln, ”Häxans handbok”, skriven med spetsiga gula bokstäver.

Boken var ett slags uppslagsverk om monster och spöken och övernaturliga fenomen. Klara och Bianca hade ofta bläddrat i boken tillsammans, men Klara hade aldrig tidigare haft en chans att läsa den ordentligt.

Hon hade smugglat hem boken gömd under skjortan, en säkerhetsåtgärd om Mamma av någon anledning skulle vilja titta in i hennes ryggsäck. Efter den gången då hon och Bianca blev fast för att ha snattat doftande suddgummin och glitterpennor gjorde Mamma stickprov då och då. Men den här dagen hade hon bara ropat ”hej vännen” från köket och fortsatt med att rätta religionsprov.

Klara visste att Mamma trodde på Gud. Kanske inte lika mycket som Jesustanterna som ibland höll morgonsamling i skolan, men tillräckligt för att Klara kunde vara säker på att Häxans handbok inte var något man skulle låta henne se. Klara trodde för det mesta inte på Gud. Pappa hade sagt att Gud var påhittad, och Klara trodde på Pappa. Men ibland när hon var rädd, eller låg sömlös, brukade hon knäppa händerna och be. Det kunde ju inte skada att vara på den säkra sidan.

En gång hade hon och Bianca lagat gift, hållt schampo och cykelolja och ketchup och grönfärgat bubbelbad i en av Biancas mamas fiskformade vinflaskor och gömt flaskan längst bak på lägsta hyllan i Biancas klädskap. Där skulle den få stå och lagras så att giftet skulle bli extra dödligt. I veckor utvecklade de olika planer för att få något ovetande offer att dricka giftet, och diskuterade, ibland hetsigt, om vem som skulle förtjäna ett sånt straff. Klara hade inte lust att förgifta någon de kände, medan Bianca gav strängare domar. Gymnastikläraren som Bianca hatade skulle få en klunk, likaså den äckliga Sebastian i parallellklassen som alltid slängde papperstussar och suddgummin på Bianca när de hade gemensam lektion. Ju mer de pratade, desto mer kändes det som om allt var på riktigt, som om de faktiskt var på väg att förgifta någon. Klara låg ofta vaken om nätterna, ängslig över hur det skulle gå. Skulle de hamna i fängelse? Vad skulle Mamma och Pappa säga? Så när Biancas mamma en eftermiddag hittade flaskan och grälade på flickorna kände Klara lite skam, men mest en stor lättnad.

Från gården kunde hon höra ljuden av grannpojkar som spelade fotboll, dämpade smällar när skon träffade bollen, skrik och hojtanden när det blev mål eller någon blev tacklad. De spelade alltid fotboll.

Hon var lite rädd för pojkarna, med sina vitblonda hår, röda öron, och blå fotbollsstrumpor. Svett och mjölkmustascher. Men mest rädd var hon för deras pappa, som alltid hälsade vänligt på henne på finska.

Jesper brukade vara likadan, komma inspringande från gården röd i ansiktet, berätta hur svettig han var, dricka direkt från kranen och blöta ner håret, rapa högljutt. Men Jesper hade flyttat hemifrån för ett par veckor sedan, till ”en liten etta i Hagnäs”, som Klara hört Mamma säga. Klara hade aldrig varit i Jespers nya hem. Hon var inte riktigt säker på vad ”en liten etta” var, hon tänkte sig nånting som påminde om en mjölkburk, och var inte säker på hur man kunde bo i en sån. Hon hade ett vagt minne av Hagnäs, av ett stort tegelhus med

röda neonbokstäver på taket, men hon kunde inte riktigt avgöra hur långt borta det var.

Telefonen i hallen ringde. Katten ryckte till, och tittade sig yrvaket omkring, men säckade sedan ihop igen och stängde ögonen. Klara lade ner boken och stirrade mot dörren och ringandet. Hon tänkte absolut inte svara. Det var ändå aldrig till henne, och ibland måste hon prata med Pappas stammande kollega. Hon satt där som förstenad och väntade på att det skulle sluta ringa. Det kändes som en evighet.

Boken hade tillhört Biancas syster, som lämnat den efter sig när hon flyttat hemifrån. Här och där hade systern – Klara visste inte vad hon hette, eftersom Bianca alltid bara talade om ”Syrran” – gjort små anteckningar, eller ritat med kulspetspennor i olika pastelliga färger. Den skrämmande varulven hade fått gröna tänder, och vampyrerna slokande mustascher, fast det uttryckligen stod i boken att vampyrer har dålig skäggväxt. På sidan med olika sorters vålnader stod det att Linda B är en hora. Klara rynkade på näsan. Hon visste inte riktigt vad en hora var, men visste att det inte var något man ville vara, och undrade om Linda B verkligen var en.

Längst bak i boken fanns några streckade sidor för egna anteckningar. På en av dem hade Syrran skrivit några rader med sin bulliga handstil:

FÖR VÅRA FIENDER

5X

FÖRBANNELSEN VI SPÅTT
TA TAG I HJÄRTAT DÄR
OCH STANNA DET FÖR GOTT

I-prickarna var små runda hjärtan. Klara lät sina fingrar fara över

texten, viskade orden för sig själv. De kändes ödesdigra, och mycket kusligare än något av det andra i boken. Katten fnös till i ändan av hörnsoffan och lyfte huvudet. Den stirrade på Klara. Dess gula ögon hade blivit brunspräckliga med åren, pälsen gråare och strävare. Pupillerna var smala svarta streck fast det redan börjat skymma. Den såg ut som en sträng gammal gubbe som luktat på någonting äckligt.

”Sluta *TITTA* på mig med dina *ÖGON* !” väste Klara åt katten. Katten rynkade på näsan, men fortsatte stirra.

Ilskan bubblade upp i Klara. Hon hade alltid försökt vara snäll mot katten, och förstod inte vad hon gjort för att förtjäna att bli ignorerad och föraktad varje dag. Det var fräckt och orättvist, och Klara hade fått nog.

Hon spände blicken i katten, och började mumla ramsan om och om igen. En gång, två. Vid den tredje kände hon spänningen bubbla upp i magen, vid den fjärde blev hon snurrig i huvudet, och sedan var hon inne på sista varvet, och ramsan tog slut, och inget hände.

Klara kände sig både besviken och lättad på samma gång. Sedan kom skulden. Vad höll hon på med egentligen? Hon kanske inte älskade katten mest i världen, men inte ville hon att den skulle dö. Boken kändes mitt i allt smutsig, hon smällde fast den och förde den tillbaka till sitt gömställe bakom nallarna i nalleskåpet. Katten hade slutat stirra och låg som en pälshög i ändan av soffan. Klara närmade sig försiktigt, och för en gångs skull sprang katten inte bort, utan låg spinnande kvar medan hon strök den över ryggen.

Efter en stund hoppade den ner från soffan, lunkade in i Mammans och Pappas sovrum, och slank in under sängen.

Klara vaknade när Mamma kom in i vardagsrummet. Hon hade sovit i en konstig ställning på soffan och hennes ena arm var domnad och stickig. Det var redan mörkt ute, och Mamma kramade henne och sade förlåt förlåt för att hon blivit så sen, att hon försökt ringa, och Klara mumlade något sömnigt och gnuggade sig i ögonen.

Mamma värmdde makaronilåda åt Klara, och fyllde kattens matskål. ”Mat! Ma-at!” ropade Mamma. ”Maa-at! Var är nu kattskrälet?”

Klara, på soffan med munnen full av makaronilåda, mumlade och pekade mot sovrummet. Hennes favoritprogram hade börjat på teven. Hon kunde höra Mammans ”kisse-kisse-kissee” från sovrummet. Sedan blev det tyst.

Efter en stund kom Mamma tillbaka in i rummet med tårar i ögonen. Klara blev alldeles stel. Hon visste vad som hade hänt innan Mamma fick ett ord ur sig.

* * *

Mamma ville begrava katten ute vid deras sommarställe. Den skulle få vila på en vacker plats, sa hon. Men det gick inte att gräva gravar så här tidigt på året, så katten fick ligga i frysen och vänta på våren, inpackad i en plastpåse från Anttila. Klaras vana att smygäta glassbilens pinnar tills lådorna skramlade tomma i frysen fick ett abrupt slut.

Mamma ramade in ett foto på katten och ställde det på fönsterbrädet i köket. Varje gång Klara kom in i köket satt katten där, i sin sjabbiga träram som Mamma piffat upp med att måla blommor på, och stirrade på henne. Fotot gav henne gåshud. Hon började undvika köket och smuggla in sina matportioner på sitt rum. Tallrikarna med sina torkade matrester staplade upp sig under hennes säng och gjorde luften i rummet lite unken, men hon vande sig snabbt vid lukten.

Klara berättade aldrig för någon om trollformeln. Hon ville inte göra Mamma och Pappa ännu ledsnare än de redan var, och när hon låg vaken i mörkret på nätterna svor hon viskande, om och om igen, att hålla sin hemlighet så länge hon levde.

Boken blev liggande i nalleskåpet i flera år. Klara ville inte gå nära den, och gjorde sitt bästa för att glömma att den nånsin funnits. Till Bianca sade hon att hon tyckte att det var tråkigt med övernaturliga saker, och Bianca höll med.

II pris

Cecilia Langel's

Jag turnerade runt världen inom showbiz som dansare i ett år när jag var 18. Sen studerade jag media. Nu har jag studerat feminin energi och närvaro i snart 10 år. Jag anser att jag har varit rätt maskulin, men jag har hittat mig själv och min egen sensualitet genom skrivande och dans, speciellt magdans. Dansen har skrapat på ytan och kliat, skrivandet har förändrat min syn på världen och mina inre rum. Nu skriver jag en bok sen några år tillbaka”.

Natten

Spotlightkåt. Strålkastarljuset. Paljetth. De två vodkashoten före showen. Svette. Extas.

Nadia. ”Jag vill uppträda i kväll. Ja jävlar. Jag har mycket att bevisa. Jag är ”hon” ännu. Men för fan.

Fan.

Du är paranoid, vad är det nu?

Jag sväljer hårt. Varför ser hon på mig? ... provocerar ... Snälla. Jag. Avskyr. Dem. Ta. Bort. Dem. Från. Scenen. Nu.

Rör mig inte. Ingen får röra vid mig.

Hennes blick är brännhet. En ung flickas brännheta blick. Vad är det med henne som är så trollbindande?

Är det för att hon är sminkad som Lady Gaga? Hennes svarta pagefrisyr som är så fräck? Vad tänkte jag på? Komma hit som om jag är 30 år yngre.

Du bad om det ... Helvete. Vänta bara så ska du få se ...

Märkte hon det? Att jag rev håret aggressivt och lite dregel rann ner från min mungipa? Har jag börjat förneka den jag är?

Vad är mitt nästa drag? Släpp ut håret.

Sätt på mera rött läppstift. Beställ den sötaste drinken. Nåt från Kuba.

Ge hit!”

Nadia, 58, sitter i den lilla och kalla nattklubben *Fight* just utanför Rovaniemi med sin nyfunna vän Kali, 39, och ser ofrivilligt på ett par

showdansare som uppträder i kväll. Nattklubben är belägen bredvid ett litet turisthotell där de är incheckade. De har kommit från poetklubbens årliga julfest som hölls i Rovaniemi och tänkte krydda natten lite. Nadia dricker en absintdrink med hög koffeinhalt. Kali knäcker fingrarna fastän hennes fingrar inte går att knäckas. Kali har haft intensiv eld i blicken sen de kom hit. Hon har aldrig varit på en nattklubb. Kali är från Iran. Hon varken röker eller dricker. De går en avancerad kurs tillsammans, för poeter. Nattklubben är av trästockar och på barskylten står det *Be Amazing*. Det hänger Luis Royo tavlor på väggarna. Precis så provokativt som ... *hur fan vågar de?*

Nadia. ”Damn.”

Vi pratar om III Millennium, Secrets och Prohibited Book. Luis Royo, född 1954 i Olalla, Spanien, är en spansk fantasykonstnär.

Nadia. ”Damn. Vad de uttrycker mycket! Precis som mina hemliga fantasier. Jag har inget samvete ikväll. Fuck, jag har inget samvete ikväll och det gör mig kåt. Varför bryr jag mig om det här?”

Nadia fightas med sina inre demoner, det vill säga jordens gravitation. Det känns som om hon är i ett fucking väntrum hos tandläkaren, inte i en sminkloge med blinkande lampor och en massa glittrigt smink. Nadia skiljde sig för elva månader sedan. De har två barn tillsammans som är vuxna nu. Hon hade tagit fyra säsongers magdans. Han låg i soffan och såg på pumor som äter sitt byte levande på National Geographic. Hon stod i dörröppningen; svettig, levande, erotiskt laddad och med en magdansduk med hundratals klirrande guldmynth kring höfterna. Någoting i henne värkte. Hon ville ha blickar och makt. *Ahh ...* det kom inifrån. Från det feminina chakrat, just ovanför mons veneris, venusberget. Hon åkte norrut för hon doftade synd. Hon flyttade till en liten by i Utsjoki, Lappland, köpte en huskie, startade en magdansgrupp och studerade poesi.

Kali. ”Maskulina män dras till sensualitet som eldflugor kring en eld. Maskulina kvinnor spottar, äter köttfärslimpa och

har ketchup kring mungiporna, och är dessutom medvetna om det. Feminina kvinnor är närvarande i sin kropp. Deras magnetism är ohejdbar. En maskulin man dras till en kvinna som vågar överlåta sig. Det maskulina är tränat att hitta och uppmärksamma det ljusaste i rummet, och det är mycket bra på det. Jag har 40 guldarmband kring handlederna som jag skakar försiktigt när en man kommer nära mig. Ett slags kall, en sång, en vördnad. Jag kan berätta sagor kring en eld med min Persiska duk för munnen och ändra tonläget precis hur jag vill, för att träda ut ur mig själv och trollbinda. Jag är sensuell för jag har valt det, jag är värd det. Den djupa sensualiteten är inte provokativ. Att sakta ner på takten i alla vardagliga sysslor är både en bön och en sexualitet.”

Nadia. ”Resan in i mig själv. Hur den klädde av mig, ådror och nackhår. Jag kan inte låta bli att vada ner till det mörka vattnet. Män är nyfikna på vad som döljer sig under min yta. Men det var länge sedan jag delade en säng med någon. Jag har ett rykte om att vara hon där poeten som dricker absint istället för vodka. Har Sex and the city dvd-kollektionen, fräsch makeup även om det är kalvförlossning och läser undangömda Vougetidningar. Jag älskar min huskie med skrämmande ögon, som is, som gör ont att se in i. Hur han klappar med svansen på trägolvet, som om han vaggar mig till ro. Brasan som gnistrar trolskt. Jag älskar min grannes katts mystiska blick. Hon har ett större ego än jag. Aristokratisk, bortskämd.

Ingen vanlig huskatt. En riktig dödlig varelse i natten. Hon smyger längs knutarna med drömmar. Svarta. Ogenomträngliga. Här kan man inte ha hemligheter. Allt kommer upp till ytan som ett isblock som blir nedtryckt. Att strippa för en man skulle ge byn något att prata om. Att sminka sig är som en röd klänning på ett bröllop. Det finns koder här. Blinda ögon. Kraftdjur som vakar över själar. Kallt vatten som rinner över hår och nacke. Alla vet det.”

Kanske hon alltid hade sökt det arktiska utanför sig själv, när det var inuti henne. Hon arbetar hårt. Det måste man där. Att hugga ved är ingenting mot när hon missbedömt hur mycket ved vintern kommer att sluka. Hon rakar bara pussyn, inte benen. Om någon skulle komma och förföra henne, kanske en barbarisk norrman, så skulle byns invånare alltid tro att hon är orörd. Eller ännu bättre, ointresserad. Det finns många alkoholister i byn, det beror på det deprimerande vintermörkret. Själv mord är också vanligt, speciellt bland unga män. Djävulen ritar cirklar på himlen åt korpen. Ett svart schackspel. Att man alltid är ensam med de inre demonerna. Kalenderbladen vänds väldigt långsamt i Lappland. Tiden verkar alltid stå stilla. Det nybrygga kaffet klår alla kaféer i Paris. När den silverkalla luften möter det heta kaffet ... *ett paradys*. Det enda hon saknar är Belgisk choklad. Ibland åker hon till Rovaniemi på vinterskorean. Hon lever på konservermat som hon också köper där. Dijonsenap, ekologiska kikärter, vita bönor i tomatås, saltfri majs, tropical gold ananasskivor, senapssill, Österrikisk gulaschsoppa, hot green jalapeño, ansjovis original, skärgårdssill, ekologisk äppelmos, Soldatens ärtsoppa, gammaldags bordsgurka, gammaldags bordsrödbetor, syltlök, ingefära och apelsinmarmelad och Ravioli Bolognese. För att inte tala om mycket knäckebröd och färskt renkött.

Nadia. "Jag hade tvingat fram en plats där ett frö snabbt skulle bli en planta, ett hem fyllt av svåra frågor så jag kunde möta en kreativ ådra som har lockat mig i år. Den röda tråden som spinner genom mitt skrivande är att jag ändå fascinerades av det som är dolt, det som är gömt, det som är nedgrävt i oss människor. Jag är intresserad av ett förbjudet språk."

Kali. "Jag vill bli tämjad som en vild ren, för att bli skolad, sedd, erfaren, farlig, en femme fatale. Utan elektricitet skulle livet sakna gnista om inte den ena polen sände ut ström till den andra. Femininitet och maskulinitet dansar med varandra i en erotisk dans. Att bli en kvinna som heroin. Det är polariteten som är

hemligheten. Jag vet det. Men hur bildas friktionen när man inte vågar?"

Nadia. "Mitt ovädrade rum är en hemlighet. Jag brukar sniffa in tobak och använda lakan. Ta painkillers i min poetångest, sköljer ner med billig whiskey. Vi som får livet att stanna. Vi de vackraste. Vi de vackraste, för att sedan ruttna i en grav."

Nadia andas in doften i nattklubben. Hon måste bevisa för sig själv hela tiden att hon är den största divan i rummet. Hon måste dra ner uringningen hela tiden. Hon vägrar se på dem; the showgirls. Ändå stirrar hon på en av dem och klöser sig maniskt på armen. Hon är den som drar alla blickar till sig, som en jävla magnet.

Nadia. "Hon luktar säkert fisk. Ja, de är säkert allt man hittar i soppåsen; sånt som kladdar: snorpapper, gul senap, fläskrester, katthårbollar, en gammal smutsig tampong, fiskbullar och kattmat. De har säkert ättika-andedräkt, svettiga händer, förhårdnader på stortån och bajshumor. Vänta bara på min tur. Deras ansikten, som ruttna sardiner. Deras hjärna blir morotspurä och deras tänder gnisslar som gamla vindrutetorkare i en förskräcklig symfoni.

Då skrattar jag åt dem."

Tre minuter senare:

Nadia. "Äta dricka redbull, plantera hoppas hoppas vissna, ketchup slicka tvåla ångest, tvåla tvåla, kärringångest, ångest skrubba kräka, skriva svarta stenhjärta. Bimbo bäst. Man knullar mest. Man sista ordet. Bimbomordet. Fåfångans man. Man han kan. Falla falla stengolv, junka runka ligga sjunka falla falla, franskisar cocacola light, måndagssnus utan tobak, Valentino Haute Couture klänning, fingra modekatalog kräka. Kärringmagasin. Dunka dunka huvudet väggen. Ångesttablett grafitthjärta peruk, darttavla."

Nadia mönstrar henne med knutna knytnävar, utstående ögon. Hon

ser med avsmak på det som ligger på tallriken. Hon är avundsjuk. Det är motbjudande, allt. Men ändå vill hon spegla sig i henne. För hon vet vad hon känner.

Hon famlar efter läppstiftet i väskan. Hennes fumlighet är talande. Och det var någon som visste ...

”Lugna ner dig nu”, säger Kali. ”Du sitter här och tycker synd om dig själv.”

Kali rättar till sin sjal och ser mjukt på henne. En mjukhet hon inte är van vid.

”Jag vill ha en beundrare du vet” säger Nadia. ”Någon som trycker på mina ömma punkter. Såna punkter som måste tryckas på, nån gång i livet. Såna punkter som inte borde tryckas på”, förtydligar hon.

Nadia faller för män som har motsägelser i blodet. Men hon går för djupt in i dem, nästan som i symbios. Att inte avslöja delar som borde komma upp till ytan. Hon trivs i det fördolda. En vardag full av kaffe och klotter i ett anteckningshäfte, bara så att hon ska känna för första gången vem hon egentligen är. Nadia har introverta trädgårdar i sig. Trädgårdar som är så sällsynta att ingen annan skulle förstå sig på henne. Hon vill skrika ut vildmarken i sig.

Lågvatten, det är bara en början ...

Nadia. ”Jag har scennärvaron ännu, ängeln, den lilla jäveln, egot, tabascoandedröken. Jag vet det.”

”Hon irriterar dig eller hur?” frågar Kali. ”Ja”, morrar Nadia.

”Hur var det att vara showgirl?”

Nadia tänker efter ... ”Varför var det så beroendeframkallande att bli sedd men inte se?”

”Han kunde röra mig i mörkret med sina tankar”, svarar hon.

”Hur?” frågar Kali.

”Hur högt uppsatt han än var – hans dirty mind. *Min groupie. Min.*”

”Men är det inte lite jävlig att du har varit tvungen att lägga showbiz på hyllan?” frågar Kali.

”Ja men, hur många 58-åringar finns det nuförtiden som är show-girls?” nöter hon mot Nadias redan desperata längtan.

”Jo inte bara lite ... jäkligt pissigt.” ”Ja ... pissigt”, betonar Kali.

”Jo” talar hon på inandningen.

”Vad är du ute efter då?” frågar Kali. Nadia skrattar till.

”To get lost in that shit, like the 70’s.”

Kali. ”Det är inte så att jag sviker mitt ursprung ... jag vill bara känna natten som de gör. Vardagen är sopor. Natten är intensiva eldflugor i dans. Förmiddagsljuset ger mig ångest. Ytor blir kroppar. Regn blir arabiska darbukarytmer.”

Nadia. ”Jag kan inte sluta älska natten. Det är inte som att svälja en tablett, men som att svälja en mörk hemlighet. Jag betraktar henne ett ögonblick, the showgirl. Jag saknar showlivet så. Därför dränker jag mig i strippor och vodka. Något vrickat måste man ju få ha kvar. Jag var beundrad, avundad. Men jag blev äldre och fick celluliter och slappare bröst. Fan också.”

Hon vet inte när hon har förlorat själen, kroppen, som är en portal till magnetism. De enda som har tillåtelse att stå på en scen, är de som är unga och ser bra ut. Hur hon en gång hade frågat lov av en strippklubbägare att få dansa kring pålen när det inte var så många kunder i rummet, men blev nobbad. Hon hade provat en gång till och någon hade sagt ”du får dansa nedanför scenen.” ”Ja, rakt framför scenen men på golvet.” Lågt. Räk och nudelsoppa-lågt. Fan. Hon har ingen tillåtelse att vara sexig mera. Hon var bara ett bananskal. Men ordet *cougar* hade hon omfamnat, precis som rappare använder ordet *nigga*. Hon tror det är att ta makten tillbaka.

Halvmånen är en reflektion; delar av henne själv som alltid är gömda. Hon drar ut hjortkalvar vid födslar utan att tänka på sin skofetischism. Pälsocken är äkta. Här tar man vad naturen ger en och njuter av det

som skulle sprejas med graffiti på catwalken. Om något är heligt där så är det marken. Oavsett om den är frusen eller inte. Hon skriver om ensamhet, sexualitet och komplicerade personliga förhållanden. Hon tvättar av sig hans lukt med tvål även om det var 11 månader sen han rörde vid henne. Hon är inte ilsken på honom, men på lukten från det kladdiga bekräftelsebehovet hon gick omkring med i 27 år.

Kali. "Skenet av min oljelampa när jag ska tvätta ansiktet med en aromterapeutisk olja blandat med vatten tar mig tillbaka till Irans skymningsoljemålning på himlen. Jag sveper en persisk duk runt håret när jag har borstat mitt hår och plockar hårstråna från borsten. Jag njuter av mitt hår, det är min krona, en tiara. Jag har inget ont att säga om arabvärlden. En magdansk berättade att i USA efter en al-Qaida attack fick hennes magdansklass ännu mer elever än förut. En som kom sa att hon inte kan blunda för den skönhet som ändå arabländerna ger. Att magdansen är en av de vackraste konstformerna som finns på jorden och arabisk musik är som gåshud i en kall källa. Att bada i ett heligt vatten, att förstå att det finns mer. "Vi kommer tillbaka, just för att vi vet det finns mer", sa hon.

Nadia. "Jag är mycket mer än vad jag ser i spegeln. Jag har bristningar av barnens högljudda skrik i mitt ansikte. En lönnörr till min erotik. Någon som springer undan och jag har slutat springa efter. Mammans hårnålar, gördel och guldskrin. Mammans hemliga 60-tals dagböcker. Rynkan efter ett svek. En till rynka av en mycket lång tystnad som aldrig släppte, men fann ro i Utsjoki."

Kali. "Jag vänder alltid på den Persiska bröddegen "barbari" på mitt eget speciella sätt för att luften ska komma in i brödet. Sen hugger jag en kniv i det som jag var på en landsbygd i Iran och högg huvudet av hönor. Jag må älska livet fastän jag lever på natten!"

Nadia. "For real; tjejerna som är födda på 90-talet är farliga. Ok. Så du hade en laptop, iPod, Facebook och såg på makeup

tutorials på Youtube när du växte upp. Missy, missy. Du har en hållhake på mig; du lär dig snabbt. But this shit learned it the hard way. Du förlorar nageln mellan pungen och Gud vet var."

Nadia litar inte på sådant som sker plötsligt, utan ser naturligt på att var sak ska ta sin tid. Som månens ebb och flod. Eller som i detta fall; isens knarrningar som hade pågått i 27 år innan hon vågade möta sin hunger: vildmarken, ensamheten. I sina anteckningar hittar hon sin egen erotik. *Den hon inte har vågat möta.* Hon vill förstå erotikerna på djupet. Hon har offrat ett äktenskap. Hon vill ha bevis på att hon har gjort rätt.

Hon är ödemarkens konstnär. Man kan inte genomskåda hennes inre rum. Men hon tycker om auktoriteter, för bara de kan spräcka rummet. Bönerna inombords tillhör falkens svåra jakt.

Här var hon nu, i ett tyst hav, att bottna med värdighet. Dockhuset hade rasat. En same med glesa tänder och stinkande mun hade frågat henne "du gillar väl dyra underkläder, va?" Hon skrattade bort frågan. De fick ha extravaganta fantasier, det unnade hon dem. Hon vet själv hur hon fantiserat om barbarer som ska komma och ta henne utan barmhärtighet. Ja, tänk Games of Thrones. Adrenalinet i de erotiska anteckningarna. Disciplin. Lekar. Laura del Rey "born to die"-undergångsromantik. Hon är en jägare. Hon har det i blodet.

Kali. "Att man kan förstå varandra, prata på samma språk är viktigt, men många förstår inte hur viktigt det är att kunna det där lilla, svåra, till synes obetydliga ordet som kan få den andra på knä. Poeter behöver ha en partner som pressar ord varje dag, som för att skilja vindruvornas saft från skalmassan. I soffan sitter en man och en kvinna. Det är tyst, för strömmen har gått. Det brinner ett ljus på bordet. Men det finns ingen hunger. Det finns ingen tanke ... varken farlig eller utmanande. Det finns ingen glöd i ögonen, ingen fantasi, inget hemligt begär, inga ord."

Nadia "Café au lait eller en stark dubbel espresso. Jag vill tillbaka till Paris. Jag vill glömma blåa mungipor av det hemburna

blåbärsriset, farmors hjortronlikör som fortfarande står i det billiga vitrinskåpet och istället slita ned en slimcigarett med våld. I tunnelbanan: kol på ögonlocken, Brigitte Bardot. Hur jag låg och vred mig i de franska tobaksdoftande lakanen.

Gryningskatterna på alla franska trappor.”

Kali. ”... men på samma gång, det irriterande språket som inte alls kan illustrera mitt vansinne och kärlekens upproriskhet.”

Nadia är en skicklig nattvarelse. Hon är dödstyst och försiktig med skarpa klor. I bland har hon blod på näbben, i bland har hon sår bland fjädrarna. Att försvara sig har hon svårt med. Men det kommer med den andliga känsligheten. Hon är budbärare av dolda budskap, hemligheter. *Dit du dras är den farligaste destinationen. Tycker du att du kommit hem, tänk om.* Hon är den kvinnor kommer till när det blir mörkt. De vet att hon är bra på erotik. De har råttblont hår eller risigt nöttchokladbrunt hår. Här färgar man inte håret. De kommer ut på trappan med ett leende på läpparna. Nadia har tagit dem till Paris, New York, sensualitet, mode, feminin energi och erotiska hemligheter. Ja, Nadia är farlig.

Nadias outfit stjal showen på nattklubben. En elektriskblå kort klänning med djup rygg, den tunnaste silverklacken. En gång på 80-talet hade hennes klack gått sönder när en svart katt sprang över vägen en varm sommardag. Nu hoppar hon över alla brunnar. Måste vara *gammelmormors viskningar*, brukar hon tänka. Hon saknar den generationen. Nu dör de ut, alla de ... fina ... underbara ... rena och oskuldsfulla mänskorna. Kvar finns bara selfieansikten och instagram-naglar. (Vem vill veta hurdana naglar du har? Du petar ju dig i näsan som alla andra).

Nadia. ”Här i det arktiska är det egendomliga den vinst du har fått av Gud. Rummet du väljer att värma upp är en kärlekspartner och på vintern får vi en ny landsväg av is att åka med snöskoter och handla ägg och mjölk till en by vi inte kan besöka på sommaren. Vi ber aldrig om att naturen ska tygla

sig. Att hämma en fors är en våldtäkt på naturen. Vi ber när vi dödar ett djur. Om jägaren ber det nedlagda bytet om ursäkt för att undvika andens hämnd och om jägaren omedelbart efter nedläggandet kastar djurets urinblåsa i havet kan djuret ge sig till jägaren igen.

Kali. ”Trettionio år skulle ha blivit några år till, jag skulle bli bortgift, inte vara den ungmö jag är nu. Jag skulle få barn och leva ett sant muslimskt liv. Jag skulle ligga på rygg och inte veta något. Jag skulle vända mig på rygg och inte veta något.”

Nadia värdesätter detaljernas betydelse. Hon kan vara perfektionistisk med sår och stygn. Utan isen under hennes fötter är hon djupt olycklig. Under isen kan det verka som om det inte händer så mycket, ja inga känsloutbrott eller en förändring. Men på våren brister isen och den första aggressionen ropar ut det vilda skriet från själen, något som inte får förtryckas, för då spräcks inte den inre forsen fram.

Hennes visitkort ser proffsiga ut, hela hennes image ser fräck ut men hon är som en sprattlande abborre på scenen. Likblek efter tre minuters syrebrist. Hon vill inte inse att gäddhänget inte slutar gunga när rytmen byts, hennes peruk ser ut som en golvmopp och hennes uppträdande är som en sängfösare, av den högsta graden. Men elden hon har i ögonen är som en gnista i en knastertorr skog.

Ute knarrar snön i en liten by där fjällen och stugvärmen med äkta varm kakao tröstar henne. Händerna inborrade i stickade vantar, andningen, en kall djup njutning. Hon har frågor att ställa. Om ålderdomen, om känslan som är orättvis. Om varför det känns som om naturen och Gud separerar själen och kroppen när man kommer in i klimakteriet. Hon vill ställa svåra frågor medan hon plumsar i den djupa snön.

Nadia. ”Om jag möter min ärkefiende på ålderdomshemmet ... kanske hon skulle snyta sig och jag skulle räcka fram astmainhalatorn åt henne?”

Om jag kunde skapa denna natt precis som jag ville. Hur skulle jag skapa den då? Kanske sitta och röka med en barbar och se in i hans vilda själ.

Kan jag sitta tyst i timmar? Vara ensam i ett kloster? Det arktiska är mitt kloster.

Hurdan relation har jag till mina inre demoner?

Jag fightas inte med dem längre. Jag undviker flaskan. Har jag byggt upp en relation till din mörka sida?

Ja, genom skrivandet.

Har jag en diva i mig? Använder jag rött läppstift? I smyg ... ahh.

Har jag hämndtankar och njuter jag av dem?

Ja, jag vädrar dem ibland så de inte knivhugger mig i ryggen. Gillar jag att bli bunden?

Ja.

Studerar jag erotik? Varje kväll.

Bär jag underkläder i samma färg?

Tyvärre inte. Man hittar inte Victoria's Secret på kartan i Lappland. Vilka roller spelar jag i min vardag?

Kanske divan.

Hon vill egentligen ställa sig utanför den arktiska själen, för den är farlig. Men det är den som har lockat hit henne, och hon slungas djupt och snabbt in i den. För henne är den som Picassos vansinniga tavlor.

Kali." På natten försvinner medvetandet. Man blir antingen tokig eller excentrisk. Att blåsa ut ljuset i en moské. Myskdoften, så upphetsande som vilda trollsländor i dans. Svartsjuka. Denna svarta djupa botten så ljuv, man vet hur mycket man älskar. Lammköttet i ugnen är mörkt som smör, men man har varit tvungen att offra ett liv för att få en festmåltid.

Granatäppelsirap, hur underbart den smakar i gommen men klibbar irriterande på händerna. Att måla händerna med henna, men att bli bortgift som barn. Att dansa magdans, men kallas för hora. Knapriga mandelkakor. Röd saffran. Rött blod. Feta dadlar. Kol på ögonlocken.

Marmelad, flytande som honung. Skummet av färsk mjölk. Saffransris. Kyckling, ris med apelsinskal och socker. Erotik. Skam. Hemligheter. Getost med mynta. Doften av garvat läder. Torkad citron, azurblå kupoler, den saffransfärgade jorden, mald lever, valnötter, sötsaker, blodstanken av en slaktad get och hunger."

Nadia. "Agent Provocateur lingerie ska det vara. Espresso och dyra cocktails. Black Russian går också bra. Champagne som aperitif till fisk, vitlökspotatis och gräddig kräftsås. Min stil: tänk rysk hora möter rysk furstinna. Silverrävsboa, läder, statementörhängen, läderhandskar, rygglösa toppar, svart satin, underkläder i det finaste spets, stiletto. Ja den tiden är förbi. I stället friterar jag bläckfisk i het, sockersöt olja, knaprar på skalet i ensamhet. Ingen får se att jag gillar slemmiga saker, söt-slemmiga saker, knaspriga djur, ja ... ! Jag skålar med ett glas lingonsaft och sätter på Gotan Project Tango - Santa Maria de Buenos Aires. Jag byter kryddor i mitt kryddskåp, konserverar päron i konjak, läser diktantologier och Vouge som en väninna från Paris smugglar hit åt mig."

Nadia. "Det är erotik, ortodoxa radband, cocktaildrinkar – allt det där som jag vill ha. Förtjänar."

"Är inte natten ljuvlig?" frågar Nadia.

"Jo, men syndig också", säger Kali.

En dåre har just stigit upp och hoppar ensam i ett hörn som om han skulle vara på en ravefest. Musiken är mer åt drag queen-hållet.

Nadia. "Vad i h.e.l.v.e.t.e."

Nadia. "Mitt nät är klibbigt. Det klibbar."

"... när jag är 70 år ... fuck ... då släpper jag allt strikt. Jag frossar i fast food, droger jag inte har provat, coca cola, tuggummiautomater, sex utan kondomer och lågprismakaroner med cheddarost. Bra! Hah!"

"Nej", säger Kali bestämt. "Hur så?" frågar Nadia.

"När du är 70 år kommer du att fråga efter den bästa fisken från fiskdisken, vara fuckable när som helst, knäppa upp en extra knapp på blusen, sota ögonen, döda den där haren i skogen, resa tillbaka till Paris, ha smeknamnet *isdrottningen* i byn med ditt långa gråa och vilda hår och vinna den där snöskotertävlingen. Jag vägrar låta dig bli något annat!"

Nadia. "Hon har sett mig nu. The showgirl. Det var det enda som behövdes. Jag har rättat till maktbalansen igen. Det sved i henne, jag vet det. Hennes föreställning är slut. Nu kommer min ..."

"Natten", säger Kali.

"Natten", sluddrar Nadia och går sen upp på den tomma scenen.

The Golden Child

III pris

Marika Aminoff-Sundell

Marika Aminoff-Sundell är filosofie magister med nordiska språk som huvudämne och nordisk litteratur som biämne. Hon har också gått Litterärt skapande VII, och till hennes intressen hör att läsa och att skriva skönlitterär text.

Han rullade över på rygg och suckade nöjt. Han svävade ännu mellan dröm och verklighet, obeslutsamt, men njutningsfullt. I drömmen sprang han över en fotbollsplan mot motståndarlagets mål med bollen framför sig. Det andra laget hade inte en chans. Han ville göra mål, men talgoxen utanför fönstret sjöng för full hals och doften av rostat bröd trängde in i hans rum. Målet blev allt avlägsnare och han gjorde ett sista försök att hålla kvar drömmen genom att knipa ihop ögonen och koncentrera sig på bollen. Han föreställde sig sparken och hurraropen, men fotbollsplanen försvann.

Han slog upp sina blåa ögon och gjorde sig lång, så lång att händer och fötter nådde huvud- och fotändan på sängen. Sängen var varm, likaså luften i sovrummet. Det skulle bli en fin dag. Han kliade sig på magen och fes. Magen kurrade, det var dags att stiga upp.

”Mamma?” ropade han och lyssnade. Det hördes välbekanta ljud från köket, kaffekokaren puttrade och radion spelade en visa. Han sträckte på sig en sista gång och svingade benen över sängkanten. På lätta fötter gick han ut ur sitt rum och mot köket. Modern stod vid diskbänken och rensade ärter. Hon hörde inte honom komma. Han slog armarna om hennes midja så att hon tappade ärtskidan i diskhon och började skratta.

”God morgon, älskling.” Hon vände sig om och pussade honom på hans solblekta hår. ”Har du sovit gott?” Hennes händer var våta och hon doftade friskt.

Han borrhade in näsan i nacken på henne och kramade henne så hårt att hon drog efter andan. Skrattande försökte hon krama honom, men han slank ur hennes grepp.

”Känn på mina muskler.” Han tog hennes hand och satte den på sin biceps. ”Jag har fått jätte stora muskler sedan jag började jobba

i lagret.” Hon klämde på hans arm och såg nöjd ut. Han tog ett steg ifrån henne och satte sig vid köksbordet. Hon hade glada ögon och hon log mot honom.

”Har du sovit gott?”

Han nickade. Hon vände sig om mot diskbänken och tog upp ärtskidan som hon tappat i diskhon.

Han lutade sig över matbordet och stödde hakan mot handen. Han tittade på modern där hon stod vid diskbänken. Hans mamma var vackrare än hans kompisars mammor och han insåg att både kompisarna och deras mammor var avundsjuka på dem. Sebastians mamma hade stripigt hår och gick omkring i pappans kläder. Han visste att Sebastian skämdes för henne. Dagen innan, när han farit till byn med sin moped, hade han sett Sebastian och hans morsa i den lilla bybutiken. Morsan hade haft skitiga kläder och hon hade högljutt diskuterat köttpriser med handelsmannen. När han gick förbi henne hade hon buffat honom i ryggen och frågat hur det var med honom. Han hade snabbt mumlat något och gått i väg. Sebastian hade stått vid godishyllan med hängande axlar.

Han behövde aldrig skämmas. Hans mamma hade klänningar och håret uppsatt i en hästsvans som gungade när hon rörde sig. Hans mamma doftade gott och gick aldrig omkring i smutsiga kläder. Klänningen som hon hade på sig var en av hans favoritklänningar. Hon använde den bara när det var sommar och de var på landet. Han skulle inte ha tyckt om att hon haft den någon annanstans än hemma, för den var ganska kort och uringad. Det var en solklänning för vackra sommardagar.

Rensandet tog aldrig slut. Hon tog ärtskida efter ärtskida och tömde dem i en skål. Hur länge skulle det ta? Han harklade sig och hon vände sig om. ”Vill du ha något? Är du hungrig?”

Han nickade och hon började plocka fram smör, bröd och ost. ”Jag vill hellre ha skinka.”

Hon ställde tillbaka osten i kylskåpet och tog fram skinkpaketet. Han sträckte sig efter en brödskiva och bredde tjockt med smör på den. Radion spelade en dansbandslåt och han bytte radiokanal.

”Nyheterna ska strax komma, jag vill gärna höra dem”, sa hon, men gjorde inget försök att ändra radiokanal. Hon vände sig om mot diskbänken och fortsatte rensa.

”Stressa inte så morsan, sitt ner och drick kaffe”, sa han och pekade på stolen mitt emot sig. ”Tänk på blodtrycket.”

Hon lade ifrån sig ärtskidan, som om hon väntat på tillåtelse och tog två muggar från skåpet. Hon hällde upp kaffe i muggarna. ”Vill du ha mjölk?”

Han nickade med munnen full av bröd.

”Skönt att sitta ner en stund. Vad har du för planer för i dag?”

”Sebastian och jag tänkte fara och fiska, men det är säkert för varmt för att fiskarna ska nappa.”

”Det är snällt av dig att ta dig an Sebastian, han har det inte så lätt.” Modern suckade och tittade på honom. ”I den familjen finns det problem så det räcker, men om någon frågar mig, så är en stor del av dem självförfällade. De borde anpassa magen efter munnen och inte leva över sina tillgångar. Det blir bara problem av sådant.”

”Jag såg dem i går i butiken. Morsan hade lagt ut sedan förra året.”

”Ja, stackars människor.” Modern suckade och tog en klunk kaffe. ”Jag måste rengöra kaffekokaren, kaffet smakar hemskt.”

Han rapade och tog en ny brödskiva.

”Så gör man inte i matbordet.” Modern tittade på honom med skrattrynkor runt ögonen. Han fes och båda skrattade.

”Ja, ja, jag ger upp”, sa modern, steg upp och gick efter kaffepannan. ”Vill du ha mera?”

Han sträckte fram muggen. ”Visste du att Cessi inte mera säljer hamburgare?”

”När har du fått veta det? Vad har hon gjort? Har hon fått sparken?” Modern rätade på ryggen och ställde ner kaffepannan så häftigt att den slog i kaffekokaren.

”Det var Mika som sade det. Han hade frågat efter henne när han var där och åt, men de hade sagt att hon inte mera jobbade där.”

Modern började torka av bordsytan. Med ena handen föste hon ihop brödsulor till en liten hög, medan hon med den andra flyttade

på saker. Muggen, mjölkburken, brödpaketet. Snabbt, effektivt och hetsigt.

”Cessi säger aldrig något till mig, jag vet inte vad hon håller på med. Det enda hon gör klart för mig är att jag är en dålig mamma. Allt jag gör är fel.” Hon föste högen med smulor över bordskanten och fångade upp smulorna med den andra handen.

”Äh, skit i Cessi. Hon vet inte hur bra hon har det, hon är bortskämd.”

”Det har du rätt i. Jag har gjort allt för er barn, men inget jag gör är tillräckligt för din syster.” Modern reste sig och började plocka av bordet. Hon hade en rynka mellan ögonbrynen och hennes rörelser var häftiga.

”Cessi är en loser, hon måste förstå det själv och sedan göra något åt saken.” Han lutade sig bakåt så stolen knarrade och lade armarna bakom nacken. ”Du har gjort allt för henne, du kan inte göra mer.” Han kliade sig på magen. Han var mätt, solen lyste in genom fönstret. Det skulle bli en varm dag.

Modern vände sig mot diskbordet och fortsatte med rensandet. Han skuffade med fötterna så stolen vippade bakåt och gav ifrån sig ett högt knarr. Modern vände sig om.

”Om du ringer till Cessi, så fråga henne vad hon håller på med.” ”Jag har inte lust att prata med henne.”

”Kan du inte ringa till henne? Till mig säger hon ändå inget.”

Han ångrade att han nämnt systemen. Alltid lyckades hon förstöra stämningen, även om hon inte var med. Han lät stolen falla tillbaka med ett brak och lade armarna i kors över bröstet.

”Jag skulle uppskatta om du ringde”, sa modern. Rösten var som stål och hon vände sig bort från honom. Hennes rygg var rak och stel, rörelserna ryckiga.

Han suckade och petade sig i näsan. Hon tappade en näve ärter som rullade ut över golvet. Ilsket började hon plocka upp dem. Han ville att hon skulle vara glad för att han var där. Han hade kommit för att vara med henne medan fadern jobbade och systemen gjorde vad hon nu gjorde. Modern skulle inte behöva vara ensam på landet, han

såg till henne, men hon var arg. Solen gick i moln, köket var med ens dunkelt. Han reste sig och rättade till kalsongerna som glidit in mellan skinkorna.

”Okej, jag ringer väl då”, sa han och sparkade till stolen så den for i väggen med ett brak.

”Vad bra. Jag visste att jag kunde lita på dig.” Hon log, solljuset kom fram bakom molnet och föll på hennes ansikte. Hon gav honom en lätt kram när han gick förbi henne.

Hallen kändes mörk efter det ljusa köket. Modern rörde sig där inne i ljust. Hon hade bytt radiokanal och nynnade med i sången som spelades. Han gick till toaletten, lät dörren stå öppen, lyfte toaletsitsen och lät urinen skvala. Han intalade sig att han inte kunde ringa ännu, att systemen inte vaknat, att hon sov bort halva dagen eftersom hon inte mera hade något jobb. Han visste ändå att han inte kunde gå tillbaka till köket, förrän han ringt systemen. Han spolade och borstade tänderna.

Tillbaka i sitt rum rotade han igenom kassen med kläder som han tagit med sig. De rutiga shortsens var borta.

”Vem har tagit mina shorts?” ropade han, men ingen svarade. ”Mamma, har du sett mina rutiga shorts?”

Det enda som hördes var fågelsången från det öppna fönstret.

”Är mina shorts i tvätten?” Han nästan skrek, men fortfarande fick han inget svar. Hon var inte i köket. Han såg henne från köksfönstret. Hon var nere vid bärbuskarna och plockade röda vinbär i ett ämbar.

”Helvete också.” Han återvände till sitt rum och lade sig på rygg på sängen. Mörka tankar kom över honom. Sommarjobbet. Jobbet i lagret som han fått via moderns kontakter. Han hade inte berättat för henne att han fått gå, att han inte skulle fortsätta där tills skolan började. Hon hade inget frågat och han hade inget sagt. Hon kunde inte ens föreställa sig att han inte skulle jobba där tills arbetsavtalet tog slut.

Chefen hade skyllt allt på honom, även om han inte var den enda sommarjobbaren där som hade tappat och haft sönder saker. Det var inget lätt jobb att köra truck och ibland hade någon idiot packat

lasten fel. Chefen borde själv sätta sig i en skittruck så skulle han få se hur svårt det var. Han tittade på telefonen, inga meddelanden. Chefen hade inte ångrat sig, men det skulle ändå inte ha någon betydelse. Han tänkte aldrig mera sätta sin fot i ett lager.

Han letade rätt på systemens nummer för att ringa upp henne. Om han var tvungen att berätta om sommarjobbet för morsan, så kunde hon i alla fall jämföra hans situation med systemens. Systemen hade fått sparken för att hon var en sur jävel, han på grund av missförstånd. Han lät signalerna gå fram, men hon svarade inte.

Vad skulle det bli till lunch? Att morsan orkade med allt rensande, syltande och saftande. Han blev trött bara av att tänka på saken. Cessi skulle säkert ha gått ut i trädgården med ett ämbar och hjälpt till med vinbären, men det tänkte han inte göra. Han slöt ögonen, en tupplur innan lunchen skulle sitta bra, men sömnen kom inte. Varför svarade inte Cessi i telefonen? Hon gjorde sig otillgänglig för att göra sig intressant. Han tog upp telefonen och provade ringa på nytt. Inget svar. Han kände sig allt mera irriterad och övervägde att ringa till Sebastian för att höra sig för om fisketuren. Egentligen ville han varken ringa till Sebastian eller fiska med honom.

Han reste sig och drog på sig en t-skjorta och ett par avklippta jeans. Modern höll fortfarande på och plockade vinbär. Han satte sig på stugans trappa och tittade på henne.

”Vet du vad vi gjorde åt Marko förra veckan? Alltså Marko som jag jobbar med?” Modern svarade inte. Armarna plockade och ryggen var stel. Hon hade inte ens tömt halva busken på vinbär och hon hade tre buskar kvar.

”Han brukar sitta på toaletten och skita efter maten. Han sitter där i en evighet fast arbetspasset börjat. Morsan hör du mig?”

Hon tittade bara på busken medan hon rev av klase efter klase, som hon slängde ner i ämbaret.

”En kille tog alla toapappersrullar och gömde dem. Haha. Du skulle ha sett Markos min när han kom ut. Vi skrattade och chefen kom och skällde på oss. Haha.”

Modern stannade upp, hon tittade på honom och skrattade. Han var bäst i familjen på att få henne att skratta.

”Blev ni fast? Skvallrade han?”

”Nej, han vågade inte.”

De skrattade båda och hon glömde bort att plocka. Han var bäst.

”Visste du att chefen tror att man kan köra hundra kilometer i timmen med de där truckarna, att om man kör hårt så blir arbetet snabbare gjort? En kille testade hur hårt det gick att köra och det slutade med att han stack in gafflarna i en last med saft. Du kan föreställa dig hur det såg ut efter det, men chefen höll käften resten av eftermiddagen.”

”Ni måste vara fruktansvärda att ha på jobb, men det blir säkert aldrig tråkigt. Fick han betala för saften?” Hon skrattade.

”Saften drogs av från hans lön.”

Solen sken och det blev allt varmare. Han kände sig sömnig. Hon slutade skratta, drog ner solhatten över pannan och vände ryggen åt honom. Skit i henne, tänkte han, men han fortsatte iaktta henne.

”Har du tänkt göra något i dag? Du vet väl att jag har flera ämbar.” ”Jag ska snart ringa till Sebastian. Han behöver räddas från sin morsa.”

”När ska du rädda honom?”

”Han svarade inte när jag ringde, jag ringer snart på nytt. Kanske var han och sket.” Solen brände i skinnet. Han drog av sig t-skjortan, knycklade ihop den till en dyna och lade sig ner på trappan. Ljuden runt omkring honom blev allt avlägsnare och han kände sig mjuk i kroppen.

”Om du inte tänker hjälpa till eller ringa till Sebastian, så kan du åtminstone flytta på dig så jag kommer in.” Moderns röst var hård och hennes skugga föll över honom. Han ryckte till och satte sig upp så häftigt att det svartnade för ögonen. Modern klampade förbi honom in i stugan. Vimmelkantig satt han kvar. Han tänkte inte plocka några jävla bär. Han behövde inte göra det och om han var tvungen, så för han hellre hem. Han var här för att hon skulle få vara med honom.

Om han for, blev hon ensam och det ville hon inte vara. En fjärl satte sig på hans knä och han iakttog hur den pumpade med vingarna.

”Sitter du ännu här?”

Han hade inte hört henne komma. Hon hade tömt ämbaret. ”Vi måste prata om dina vitsord. Ditt sista år i gymnasiet börjar om en månad och du måste tänka på framtiden. Jag vill att du läser extra nu under sommaren, så att du är i ett bättre läge när terminen börjar. Det är hård konkurrens till handelshögskolan.”

”För fan morsan, jag har några dagar ledigt. Tjata inte, det ordnar sig.”

”Inget ordnar sig om man inte gör något. Du måste börja kämpa och höja dina vitsord. Du är en smart kille, jag vet det, men du måste också kunna visa det för andra. Både pappa och jag kämpade mycket hårdare än vad du gör och därför har vi klarat oss så bra.”

”Tjata inte för fan.”

”Dina vitsord är inget att hurra för och jag vill bara ditt bästa. Bara det bästa duger åt den bästa.” Hon böjde sig ner och rufsade till hans hår. Han drog sig undan.

”Kom ihåg att du har potential.”

Han reste sig och hon smekte honom över armen.

”Åh morsan, tjata inte. Om du tjatar far jag hem.”

”Gör det då om det är det du vill.” Hon nästan spottade fram orden. ”Far hem till din pappa.” Hon släppte hans arm och gick stampande i väg med ämbaret svängande.

Han drog på t-skjortan och lutade sig mot trappräcket. Det kändes som om solen gått i moln, även om den brände mot hans hud.

Han slöt ögonen och funderade. Plötsligt ville han hem, men hemma skulle farsan märka att han inte for på jobb och då skulle han få svara på frågor. Han slet av en prästkrage som växte bredvid trappan. Ett efter ett rev han av kronbladen och smulade sönder dem mellan fingrarna. Blomman gav ifrån sig en sträv doft som stack honom i näsan. Modern hade börjat plocka igen. Han tog ämbaret som hon ställt på trappan och gick ner till vinbärsbusken. Antingen märkte hon inte att han kom eller så låtsades hon inte om honom.

Han smög fram bakom henne och tog tag om hennes armar. Hon slingrade sig och försökte komma loss.

”Haha, jag kan fälla dig till marken? Vill du se?”

Hon spände kroppen, men han kunde lätt böja henne över vinbärsbusken. Hon tittade upp på honom med uttryckslös blick.

”Har jag sagt att du är världens bästa mamma?” Hon vred sig, men kunde inte komma loss. För ett ögonblick övervägde han att släppa taget om henne. Hon skulle falla rakt in i busken.

”Du är snyggare än alla andra morsor.”

Hon mjuknade i kroppen och rynkorna i ansiktet slätades ut. Han reste henne upp. ”Jag ska plocka vinbär åt dig. Hela jävla busken.”

Hon skrattade, hon var glad igen. Vinbären var röda och mjuka. De gick sönder när han tog i dem och saften rann mellan fingrarna. Hans vita skjorta fick ljusröda fläckar.

”Du tar i för hårt. Titta hur jag gör.” Varsamt tog hon loss en klase, klämde försiktigt åt om klasen och drog loss vinbären. Han provade, men det gick inte. Han sög saften från fingrarna. Den var syrlig och varm.

”Ta bara loss klasen, det räcker.” Hon suckade, men log och visade på nytt hur han skulle göra.

Det gick bättre och efter en stund hade han täckt ämbarets botten med klasar av röda vinbär. Hennes ämbar var halvfullt och hon tittrade på klockan. ”Är du hungrig?”

Han nickade, äntligen frågade hon.

”Jag går in och gör en omelett. Kom in om en stund.” Hon klappade honom på axeln när hon gick förbi.

Hans rörelser blev långsammare, han stoppade en klase med bär i munnen, men bären var så sura att han spottade ut dem. En fågel sjöng ihärdigt i trädet ovanför och han önskade att den skulle hålla käften. Han kollade telefonen, inget missat samtal från Cessi. Roade hon sig medan han plockade vinbär? Om hon var här skulle hon också vara tvungen att plocka bär, även om hon inte ville. Det stack till på benet. En broms. Han försökte slå den, men den hann undan. Den hade hunnit bita sig fast och en droppe blod trängde ut

genom såret. Han slät av flera klasar på en gång och slängde dem i ämbaret. Bären gick sönder och saften rann på ämbarets kant. Nu fick det räcka.

När han kom till trappan kände han matdoften. Magen kurrade och det vattnades i munnen. Omeletten måste vara färdig vid det här laget.

Han kom in i köket. Modern skar sallad vid diskbänken. Stekpannan fräste. ”Kan du duka så går det snabbare?”

”Snart. Jag ska bara prova ringa till Sebastian en gång till.” Han gick ut ur köket och in i sitt rum och lade sig på sängen. Han kollade Cessis sociala medier, inga uppdateringar.

Vad gjorde hon? Hon sket i honom och morsan.

”Maten är färdig.”

Raskt steg han upp och gick till köket.

”Det doftar gott.” Han satte sig vid matbordet och hon ställde ner stekpannan på ett pannunderlägg på bordet.

”Cessi svarar inte när jag ringer. Hon skiter väl i familjen som vanligt.” Modern tog hans glas och hällde upp mjölk åt honom.

”Hon måste ha fått sparken, det är därför hon håller sig undan. Hon skäms.” Han stoppade in en stor gaffel med omelett i munnen.

”Jag ringde till Cessi. Hon har fått en praktikplats på banken där hennes kompis pappa jobbar. Det är en jätte fin chans för henne.”

Han tog en klunk mjölk, fick den i halsen och började hosta. ”Stämmer det där? Varför har hon inte sagt något?”

”Hon sade att hon hade tänkt berätta det som en överraskning nu under veckoslutet.

Hon ville jobba en vecka först, för att kunna berätta om sina arbetsuppgifter. Hennes hemlighet blev förstörd.”

”Det var väl inte mitt fel? Jag kunde inget veta. Hon hade inte sagt något åt mig.”

”Hon har haft fullt upp på banken.”

De åt under tystnad. Hon petade i maten och han åt två portioner.

”Tack för maten. Jag far och fiskar med Sebastian.” Han reste sig och ställde tallriken på diskbänken.

Hon sade inget, satt bara där och tittade ut genom fönstret.

I skjulet hittade han sitt kastspö och en låda med drag. Han stoppade ner spöet och lådan i en ryggsäck, tog på hjälmen och rullade ut mopeden. Bensinen kunde ta slut om han for långt, men han brydde sig inte. Någon fick i så fall komma efter honom. Han gasade med handen och mopeden sköt i väg. Ljudet var hårt och avgaserna luktade.

Han körde en stund på landsvägen, men svängde sedan av till en liten skogsväg och fortsatte genom en tät skog. Luften var torr och doftade barrträd. Stranden låg i en dyig vik och det fanns inte en chans att någon fisk skulle nappa där, men där skulle heller inte finnas andra människor. Fiskar var slemmiga och luktade illa. Människor ställde frågor.

När han kom fram ställde han mopeden under en tall. Det var vindstilla och skuggigt, myggorna kom direkt. Han gick ner mot klipporna. En lukt av varm dy slog emot honom, men han fortsatte till den klippa som låg längst ut och som inte syntes från stranden för den höga vassen. Han lade sig ner och tvingade sig att ignorera den kväljande lukten från bottenlammet.

Klippan var ojämn och en skreva skavde mot hans rygg. Han tog upp telefonen ur fickan. Den hade ingen täckning, ingen kunde nå honom. Han tyckte om tanken på att ha försvunnit från världen och på att morsan inte fick tag på honom. Han tänkte vara här tills hon blev ordentligt orolig.

Havsytan var blank och knott dansade över den. Kastspöet hade han lämnat vid mopeden. Nyheten om Cessi hade överrumplat honom. Han tyckte inte om utvecklingen, han måste hitta på något tills han for hem, något som skulle vara bättre än hennes fina praktik.

Han kunde ringa till bruden som han träffat förra veckoslutet på Mikas fest. Hon hade verkat så pass intresserad att hon gett honom sitt telefonnummer. När han kom hem härifrån skulle han ha en brud eller åtminstone en date, men telefonen hade fortfarande ingen täckning.

Han måste ha somnat för när han öppnade ögonen hade solen

försvunnit bakom trädtopparna och myggorna hade hittat honom. Nacken var stel och han hade flera myggbett. Klockan var inte ens sex. Han reste sig och gick med släpande steg tillbaka till mopeden. Den var svår att starta, men när den gick igång sprutade den ut tjock, illaluktande avgas. Han gasade lite extra och lämnade stranden med ett långt hjulspår efter sig.

På landsvägen lyste solen och luften fläktade. Solen lyste också på stugan när han svängde in på gårdsplanen. Farsans bil glänste där den stod bredvid morsans. Han visste inte att farsan skulle komma. Nu skulle morsan och farsan leka föräldrar och sätta gränser för honom. Han saktade inte in utan körde med hård fart fram till skjulet där han tvärbromsade och stängde av motorn. Han rullade in mopeden.

”Hur var det med Sebastian? Fick ni några fiskar?” Morsan stod i dörröppningen och lutade sig mot dörrkarmen.

Han blängde på henne och svarade inte. Han ställde spöet mot väggen. Hon stod fortfarande kvar.

”Jag visste inte att farsan skulle komma, du sade inget om det.”

”Jag trodde du visste, det är ju fredag.” Hennes röst avslöjade inga känslor och hon vände om och gick ut ur skjulet.

”För helvete, jag trodde att det bara skulle vara du och jag och inget jävla tjat.” Han hade höjt rösten mer än han tänkt sig.

Hon kom tillbaka in. Hennes ansikte var blankt. Han sparkade till mopeden så den föll omkull.

”Jag trodde att vi skulle få ha det lugnt. Om han är här så far jag.”

”Nu ska du inte vara så dramatisk, det är din pappa och din syster som har kommit.” Cessi var också här. Han blängde på modern och knöt näven. Hon tog ett steg närmare.

Hennes ansikte røjde inga känslor.

”Du vet att det är du och jag, men vi kan inte förbjuda dem att komma.”

Hon var framme vid honom och strök honom lätt över kinden. ”Kom nu, jag har lagat mat.” Han stod kvar och tittade efter henne när hon gick ut ur skjulet. Han sparkade till en tom låda så den flög i väggen. Väggen var ful. Han slog den knutna näven i väggen. Det

gjorde ont och handen fick ett sår. Han slog på nytt och blodet trängde fram ur den uppfläkta huden. Han skulle behöva bli omplåstrad. Hon skulle få putsa såret och sätta bandage runt handen. Han gick ut ur skjulet och upp mot stugan.

Hedersomnämmande

Eva Höglund

Jag har alltid tyckt om att skriva. Som barn skrev jag korta sagor, som lite äldre påbörjade jag längre berättelser och som vuxen har jag sporadiskt skrivit både dikter och noveller "för skrivbordslådan". De senaste åren har jag börjat få allt mer inspiration att skriva, och scener och repliker dyker upp i mitt huvud lite hur som helst och när som helst. Jag bor i Åbo med min man, två tonåriga barn och en hund.

Number One

Doften som slår emot mig är kompakt. Som en tsunamivåg sköljer den över mig och jag vacklar till. Något fränt, sterilt men ändå intensivt och härligt. En obekant doft, med inslag av något bekant. Jag känner en lätt yrsel och grabbar tag i dörrkarmen.

– Farmor, ropar jag. Men också tystnaden i lägenheten är kompakt. Farmor sover säkert. Jag trippar tyst på tå mot dörren till hennes sovrum, petar till dörren som glider upp med ett knirrande. Jag stiger över tröskeln men stelnar till. Något iskallt bränner till i mig.

Hon är död. Jag stirrar på den skröpliga varelsen i sängen. Hon ligger på rygg, stirrar rakt upp i taket. Ena armen dinglar över sängkanten. Andra armen ligger på det vita lakanet, det ser ut som om hon hållit handen hårt knuten kring lakansfliken. Nu vilar handen avslappnat. Det grannröda nagellacket lyser starkt mot det vita lakanet.

Det är Farmors och min födelsedag i dag. Jag fyller tolv och hon 87. Jag har kommit för att hålla farmor sällskap en stund. Koka lite tevattnen, berätta om hur min skoldag varit. Farmor har legat till sängs några dagar. En vanlig flunssa, hade läkaren sagt. Ingenting att oroa sig för. Pappa hade protesterat. Sagt att en snart 87-åring med feber visst var något att oroa sig för. Men pappa är mitt uppe i ett viktigt domstolsfall. Han måste göra sitt yttersta för att få sin klient frikänd. Mamma är på en läkarkonferens i Uppsala. Så pappa har skickat mig för att kolla att farmor är okej. Det är tredje dagen jag är här efter skolan. Pappa ska komma om några timmar. Prata lite med farmor och sen ska vi åka till en pizzeria och fira min födelsedag. Men nu är det ju inte längre möjligt. Att prata med farmor alltså. Eller åka till pizzerian.

Jag förstår att jag borde ringa till pappa. Ändå står jag här utan att kunna fungera normalt. Jag motstår en impuls att peta till henne. Bara lite grann. Skulle hon sprattla till? I det samma skäms jag. Hur kan jag tänka så. Jag känner hur jag rodnar ända upp till hårbotten. Det är bara så ofattbart att någon som varit så färgsprakande, stark och med en vilja av stål, plötsligt ligger helt orörlig.

Aldrig mer ska hennes klarblå ögon spruta blixtar mot pappa. Aldrig mer ska skrattet i dem fylla ett helt rum av glädje.

Jag har alltid tyckt om farmor. Samtidigt som jag har varit lite rädd för henne. Eller kanske är det respekt. Farmor kunde vara grym mot dem hon inte gillade. Som pappas bror Franks fru. Hon hade aldrig kunnat tåla Nina. En gång, efter en släktmiddag, hade jag hört mamma säga till pappa att hon väl kunde skatta sig lycklig som blivit godkänd av farmor. Hon hade låtit syrlig och pappa hade muttrat något, försökt försvara farmor. Jag vet att det måste finnas bra skäl för farmor att inte gilla Nina. Jag tycker inte heller om henne. Det är något kallt över henne. Kylan i blicken då hon tittar på vår familj. Kanske är hon avundsjuk för att de inte har fått barn.

Mig tycker farmor om. Tyckte. Hon överöste mig med kramar och pussar på kinden. Köpte presenter och smög små sedlar i min hand när pappa inte såg. Men ibland blev hon bekymrad och blicken i hennes ögon förändrades.

– Du lilla pojk, brukade hon säga och skaka på huvudet. Du lilla, rara pojk. Det blir nog bra bara du försöker ditt bästa. Lova mig att du försöker ditt bästa.

Jag förstod aldrig riktigt varför hon lät så sorgsen när hon sa det. Som om hon visste något om mig som jag själv inte ännu visste. Ibland kunde hon plötsligt spärra ögonen i mig, titta på mig som om hon såg hela mitt innersta väsen. Verkligen såg.

Farmor visste mycket om mig. Inte allt, men mycket. Jag tillbringade en stor del av min barndom med henne. Pappa och mamma jobbar

långa dagar och reser ofta på konferenser utomlands. Men de säger att jag är det viktigaste i deras liv.

Jag låter blicken glida runt i farmors sovrum. Väggarna är fulla av tavlor. Traditionella landskap och porträtt i tunga, gyllenefärgade ramar. På den gamla, slitna skänken står fotografier uppradade. Jag kan dem utantill. Det är pappa som baby, hans bror som liten pojke med metspöet i handen, farfar med kostym och hatt på huvudet, bröllofsfotot, ett foto på hela familjen på picknick i en park. Det nyaste fotot är från förra julen. Pappa, mamma och jag sitter i soffan och tittar på julgranen. Till höger om fotona ligger farmors smyckeskrin. När jag var mindre brukade hon öppna det för mig och tillsammans tittade vi på de fantastiska halsbanden, örhängena och ringarna. Farfar var rik och köpte henne en massa dyrbara smycken. Jag glömmer aldrig de vackra ädelstenarna, diamanten, rubinen och smaragden. Men sen blev jag äldre och farmor tyckte inte att smycken längre kunde intressera mig.

– Du är ju stora pojken nu, sade hon och tittade på mig med sin genomträngande blick.

Jag lämnar sovrummet, drar fram min mobil från byxfickan, söker fram pappa och knäpper på samtal. Då plötsligt känner jag igen doften. Boss Number One. Farmors favoritparfym. Eller egentligen var det ju farfars rakvatten. Farmor var galen i doften. Hon brukade spraya rejält av den omkring sig. När den tog slut gick hon och köpte en ny flaska. Ibland riktade hon den mot mig och log sitt finurliga leende. Men det är något annat också som blandar sig i doften. Något som får mig att tänka på kåda och klubb. I det samma får jag syn på flaskan med tallsåpa som står på bordet i köket. Då kommer jag ihåg att pappa sade att en städerska skulle städa i huset på morgonen.

– Pappa, kan du komma till farmor, det har hänt något, säger jag. I det samma brister min röst och jag avslutar samtalet. Jag störtar fram, griper tag i flaskan och springer ut på gården med den. Jag

kastar den i sopcontainern och stänger locket med en smäll. Inget ska få utplåna Number One.

Farmor sade alltid att jag är Number One i hennes liv efter att farfar dog.

– Du och jag har nog en hel del gemensamt, brukade hon säga och titta knipslugt på mig. Inte bara det att vi har samma födelsedag. Jag tror vi är ganska likadana, sa hon med ett litet skratt. Och sådana som vi klarar oss alltid. Men jag vet också att du inte alltid har det så lätt, lilla pojk. Men vänta och se, det blir nog bra en vacker dag. Strunta i dem som är dumma.

Jag förstår inte hur farmor kunde veta. Men på något sätt visste hon att jag blir mobbad i skolan. Det är pojkarna i min klass som är värst. Det är inte så fysiskt, även om de skuffar mig ibland, men de skriker fullt åt mig, spottar i marken när de ser mig, pratar fullt om mig så att jag hör det och annat liknande. Men jag klarar mig. Jag har ju Ricke. Min enda kompis. Och farmor förstås. Då hugger det till i mig. Det är så sant, jag har ju inte längre farmor. Är jag inte längre Number One?

*

Veckorna som följer är kaotiska. Pappa får gråtattacker stup i kvarten. Han tar sjukledigt och vistas långa stunder i farmors lägenhet. Han påstår att han går igenom alla hennes saker men det är nog först när hans bror börjar delta som något börjar hända. De hittar bland annat ett testamente. I det står att farmor ger hälften av sin förmögenhet till pappa och andra hälften till Frank. Men vår familj ska få använda allt hur vi vill men det som Frank får ska aldrig kunna ärvas av Nina. Stackars Nina, tänker jag. Det måste vara förnedrande. När mamma får höra om saken blir hon arg och sammanbiten.

– Det var väl onödigt elakt gjort, säger hon och skakar på huvudet.

– Mamma hade säkert skäl till sitt beslut, konstaterar pappa. Hon visste nog ett och annat. Ibland tror jag att hon faktiskt visste precis allt om alla.

Ingen frågar vad jag tycker. Inte för att jag vet om jag skulle säga det ändå. Själv får jag ett kuvert av farmor. Det är pappa som har hittat kuvertet i en av farmors skrivbordslådor. I kuvertet finns ett brev och tusen euro. Jag är vild av glädje. Tusen euro! Nu kan jag äntligen få en ny cykel. Den fina blå terrängcykeln som jag så länge har tittat på. I brevet står det inte så mycket. Bara att hon älskar mig och hoppas att mitt liv blir bra. Att jag ska försöka mitt bästa.

En kväll hör jag ett dämpat samtal från vardagsrummet. Jag har just kommit hem från Ricke och står i köket och brer en smörgås. Jag smyger mig närmare vardagsrummet. Mamma viskar bara om sånt som hon inte vill att jag ska höra.

– Jag vet väl att hon hade en rubinring, säger mamma irriterat. Hon hade lovat den till mig. Redan för länge sen sa hon att jag skulle få den när hon dog. Den betydde något alldeles speciellt för henne.

– Men hon har ju en massa andra smycken, säger pappa. Duger inte de?

– Det är klart att de duger! Men det jag försöker säga är att rubinringen är försvunnen.

Rubinringen kommer jag ihåg. Ringen med den vackra, blodröda juvelen. Jag kommer ihåg hur slät den kändes när farmor lät mig känna på den. Slät och kantig på samma gång.

– Kanske det var städerskan, säger jag. Mamma rycker till, hon har inte sett mig komma in.

– Men hej, utbrister hon hurtigt. Var det roligt hos Ricke?

– Helt okej. Det var ju en städerska hos farmor samma dag som hon dog.

I det samma kan jag känna doften av Number One och tallsåpa. Jag gör en snabb grimas för att dölja kväljningarna.

Mamma tittar frågande på pappa. Pappa ser ut att vilja protestera men harklar sig i stället.

– Jag ska kolla upp vem det var som städade där. Är det något annat som har försvunnit, frågar han och tittar lite anklagande på mamma. Mamma skakar på huvudet.

– Jag tog rakvattnet, säger jag kvickt. Boss Number One. Det gjorde väl ingenting?

– Har du börjat få skägg, säger pappa och frustar plötsligt till. Mamma synar mig noggrant.

– Nä, men det är en fin doft, säger jag och smiter iväg till mitt rum.

*

Ett par dagar senare när jag kommer till skolgården blir jag omringad av pojkarna i min klass. De som har mobbat mig redan i många år. Uppgivet stirrar jag ner i marken, väntar på att de ska kasta sina glåpord på mig så att det blir undanstökat för den här gången. Men alla är tysta. Försiktigt höjer jag blicken, låter den glida över dem en efter en. Och då ser jag till min fasa att Ricke står i ringen med dem. Min enda kompis. Som gjort att jag kunnat överleva mobbningen. Jag stirrar på honom med öppen mun. Då hörs gapflabbet. Det bryter ut och sprider sig genom hela ringen tills alla pojkar står och flabbar. Jag stirrar fortfarande på Ricke. Han flabbar inte som de andra. Men han ser arg ut och stirrar stint på mig.

– Trodde du att Ricke vill vara med en tjuv, ryter Freddie till och spottar i marken.

– En tjuv, en tjuv, ekar alla och pekar på mig.

Freddie tar några steg mot mig, griper tag om kragen på min jacka och väser mellan sammanbitna tänder.

– Nu har du gått för långt. En tjuv är inte värdig ens att bli mobbad. Från och med nu existerar du inte för oss längre.

På en sekund har alla vänt mig ryggen och börjat gå iväg. Ricke är sist. Jag hinner se hur han skakar på huvudet och långsamt vänder bort blicken och följer de andra. Jag står kvar oförstående en lång

stund. Men småningom sänker sig tyngden över mig. Ett kompakt mörker som hotar att kväva mig. En våg av illamående sköljer över mig och jag börjar springa hemåt. Först Farmor. Sen Ricke.

*

– Men hur är det fatt, utbrister pappa när jag flåsande kastar ner mig på tamburgolvet. Borde du inte vara i skolan?

– Nä, jag mår illa. Jag sprang hem så fort jag kunde, trodde att jag skulle spy före jag hann hem.

– Men hur är det nu då?

– Det känns faktiskt bättre. Men jag ska nog gå och lägga mig en stund.

Halvvägs mot mitt rum kommer jag på en sak.

– Pappa, fick du tag på städerskan?

– Jo, svarar han förstrött. Men hon hade inte sett någon rubinring. Hon blev faktiskt ganska sårad över att vi frågade. Det var en ung tjej. Hon kände väl att vi beskyllde henne för att ha stulit ringen.

– Men vad sa hon då?

Tja, bara att hon hade städat snabbt och sen gått sin väg.

Kunde ni inte ha pressat henne lite? Sagt att ingen annan hade varit där.

– Men inte kan vi ju ljuga. Du var ju också där och det sa vi förstås när hon uttryckligen frågade om ingen annan hade besökt farmor den dagen. Men faktum är att ringen kan ha försvunnit för länge sedan.

– Det tror jag inte alls! Farmor skulle ha märkt det. Hon tittade ofta på sina smycken. Vad heter städerskan?

– Daniela Stål.

– Hon kan ändå ha stulit ringen fast hon förnekar det, säger jag samtidigt som jag inser att det är Freddie's syster vi talar om. Åh gud,

nu förstår jag allt. Hon har blivit arg och i stället försökt skjuta skulden på mig. Jag går in i mitt rum, stänger dörren och slänger mig på sängen. Jag sträcker mig efter rakvattenflaskan som står på mitt nattduksbord. Jag trycker på sprayen och rummet fylls av Number One.

*

Ute har de granna höstlöven sopats bort och nätterna blir kalla. Det blir en mörk vinter. Det snöar ett par gånger men följande dag har allt smultit bort. När jag sitter i bussen på väg till skolan eller hem är det mörkt. Jag stirrar ut genom fönstret men ser bara mig själv. En eftermiddag tycker jag mig se Farmor på en busshållplats. Jag trycker näsan mot bussfönstret och spanar genom mörkret. Visst är det hon, och jag fylls av glädje. Hon tittar tillbaka med outgrundlig blick och jag höjer handen till en vinkning.

Den vintern slutar jag leka. Plötsligt en lördag morgon står jag och tittar oförstående på mina bilar. Jag vet inte vad jag ska göra med dem. Jag öppnar mitt skåp för att se om jag kan hitta något annat där. Hyllorna är fulla av legon, dinosaurier, byggsatser och trollerigrejor. Jag står där en stund och bara tittar. Sen stänger jag sakta dörren.

En söndag blir jag väldigt sjuk. Så sjuk att mamma och pappa och jag åker till sjukhuset. Där blir jag och ligga i tre veckor. Läkarna tar en massa prover på mig men de lyckas aldrig ställa någon diagnos. Den första tiden ligger jag i hög feber och yrar. Jag drömmer mardrömmar och vaknar av mina egna skrik på natten. Småningom sjunker febern men jag är svag och måste få dropp och äter bara soppor som inte smakar något alls. Mamma och pappa besöker mig varje dag. Jag tycker de ser lite skuldmedvetna ut och ett svagt leende skyndar över mina läppar.

– Det blir nog bra, säger jag till dem när jag börjar känna mig stark igen.

*

En vacker vårdag fylls jag plötsligt av lycka. Jag är på väg hem från skolan. Jag har tagit genvägen genom skogen och över ängen. Luften är full av fågelkvitter och vårdofter. Om ett par veckor börjar sommarlovet. Lågstadiet är slut för min del. Nästa höst börjar jag i högstadiet. I ett annat högstadium än mina mobbare. Och Ricke. Fortfarande har jag svårt att fatta att Ricke så lätt bytte sida. Men jag vill inte förklara mig för honom. Om han tror att jag är en tjuv så måste han väl få göra det. Kanske får jag en ny vän i den nya skolan, tänker jag. Och om inte så klarar jag mig nog ensam också. Eller ensam är jag ju egentligen inte. Jag har ju Farmor. Jag brukar prata med henne ibland. Speciellt om jag sluter mina ögon kan jag se henne tydligt framför mig. Hur hon kastar huvudet bakåt så att det långa, gråa håret flyger i luften. Hur hon fäster sina gröna ögon på mig, ler sitt finurliga leende.

– Det blir nog bra pojk, bara du gör ditt bästa.

Jag brukar berätta för henne om mina dagar. Hur jag tycker om att sitta vid den porlande bäcken och titta på fåglarna som flyger högt upp. Hur jag älskar att cykla med min nya fina cykel, den flyger fram på skogsstigarna. Jag vill ju att Farmor är glad för min skull. Att hon är stolt. Att jag fortfarande är Number One.

En gång började jag berätta om Ricke. Jag sa att vi ses nästan varje dag och att han är min bästa vän. Men då såg Farmor plötsligt så underlig ut. Hon skakade sakta på huvudet och vände blicken bort. Efter det har jag inte nämnt Ricke.

Om pappa vill jag inte berätta för henne. Hon skulle nog bli orolig. Det kan nämligen hända att han har drabbats av Alzheimer. Det var som om Farmors död utlöste en förändring i honom. Plötsligt började han tycka att han var gammal. Förstås är han gammal för att vara pappa till en 12-åring, han fyllde faktiskt just 55. Mamma hade ordnat med ett litet kalas för släkt och vänner men pappa blev bara arg. Gick och surade tills mamma ironiskt påpekade att han väl tänkte leva de få åren han hade kvar. Då blev han tyst. Och senare då

gästerna hade gått hem blev han faktiskt riktigt uppsluppen och vi spelade Alias halva natten.

Men följande dag var han extra glömsk av sig. Det var också andra gången som han suckade att han nog har Alzheimer. Hans fina armbandsur hade försvunnit. Det som han fick av Farmor när han fyllde 50 år. En Hugo Boss med brunt läderarmband. Han sökte överallt utan att hitta klockan.

– Den dyker nog upp, tröstade mamma. En klocka kan inte bara försvinna sådär.

Då spände pappa blicken i mig och liknade för en kort stund Farmor otroligt mycket.

– Du råkar väl inte veta var min klocka är?

I den stunden hatade jag pappa. Han som brukar säga att man är oskyldig tills motsatsen har bevisats.

– Nä, men om jag får syn på den så lovar jag att säga till, sade jag och försökte svälja ner klumpen i halsen.

Jag kände hur mamma tittade förebrående på pappa. Hon tycker inte om när någon misstänker mig för att ha tagit något. Det hänger ihop med en episod från då jag var 8 år gammal. Jag hade en bästis som hette Lukas. Han bodde i grannhuset, i sjunde våningen och med en fantastisk utsikt över staden. Lukas hade fått en häftig Star Wars-penal till skolstarten. Jag ville alltid titta på den när jag var hemma hos honom. Jag ville ha en likadan men mamma tyckte att den var för dyr. En dag var penalen försvunnen. Lukas var ledsen men hans mamma lovade att skaffa en ny. De hade pengar i den familjen. En vecka senare när mamma städade mitt rum råkade hon hitta Star Wars-penalen.

Hon hade torkat damm från mina skåphyllor och en låda hade fallit ner och ut flög penalen. Förvånat plockade hon upp den och kom till vardagsrummet där jag satt och tittade på teve.

Varför är Lukas fina penal i ditt skåp? frågade hon.

För en stund stod det helt stilla i mitt huvud. Det var som om jag inte riktigt kom ihåg hur den hade hamnat där. Men sen gjorde jag det och tänkte just säga till mamma att jag hade fått den av honom. Men mamma hann före.

– Jag hörde av Lukas mamma att han hade tappat bort den?

Jag kände hur det brände i mitt ansikte.

– Jag bara lånade den, mumlade jag. Jag ville se på den lite närmare och hade nog tänkt ge den tillbaka. Men jag måste ha glömt bort det.

Mamma tittade underligt på mig. Sen sa hon att jag genast måste gå till Lukas och ge den tillbaka.

Jag blev lite arg faktiskt. Jag menar, han hade ju redan fått en ny penal. Det blev aldrig riktigt det samma med Lukas sen mer och följande höst flyttade de till huvudstaden.

Jag ruskar på mig som för att bli kvitt minnet av Lukas och penalen. Jag kommer hem, tar av mig rocken, hänger den på galgen i tamburen och går till köket. I kylskåpet hittar jag en cola. Jag dricker glupskt av den iskalla colan. Det känns skönt. Som om mina nerver skulle bli nerkylda. Mamma och pappa är ännu på jobb. En känsla av rastlöshet fladdrar förbi mig. Jag sluter ögonen och drar långsamt in luft i mina lungor. Jag går till mitt och slänger mig raklång på mage på min säng.

Handen gräver sig runt madrassen och dit under. In i det lilla hålet som jag har gjort mellan plankorna i sängbottnet. Och där är den. Jag sluter handen kring det släta och kantiga och fylls av ro.

Hedersomnämning

Christa Nordlund-Hiltunen

Christa Nordlund-Hiltunen är tvåbarnsmamma som arbetar på sjön och gärna skriver. Hon erhöll hedersomnämning i Solveig von Schoultz-tävlingarna 2013 och 2017.

En kyss ifrån

Jag ser dig på långt avstånd, det är inte svårt för det finns ingen annan där. Sakta tar jag mig närmare och närmare. Jag tänker att jag borde tänka ut vad jag skall säga till dig, men mest tänker jag på vad du tänker på. Väl framme sträcker jag fram pappmuggen till dig.

”Het”, säger jag och du nickar innan du tar den och placerar den mellan dina låar. Jag sätter mig bredvid dig, men så pass långt ifrån att M skulle få plats i mittent. Du låter väskan glida ner från axeln och landa mellan oss. Bänken i stål är kall och jag tar av mig min halsduk och lägger den under mig. Du lutar dig aningen framåt, lirkar de vantklädda händerna in under rumpen och mumlar något om att det sista du behöver nu är att pissa blod. Du kommer inte på rätt benämning men du vet att jag vet vad du menar. Sommaren tjugohundrafyra sittandes i en roddbåt på Sognefjorden i allt för tunna capribyxor var värst. En morgon kändes det som om ett rakblad fastnat i ditt underliv och skar upp dig mer och mer för varje droppe du försökte klämma ur dig. Den stilige doktorn i lokalen ovanför mataffären bad dig *tisse* i en burk och du gick lydigt och desperat din väg för att strax därefter återvända med glansiga ögon och en plastburk fylld av någonting som liknade hallonsaft. Du minns, och huden på dina armar reser sig under höstjackan, föreställer jag mig.

M skulle givetvis kunna terminologin och tvärsäkert säga korrekt ord. Han skulle börja med att dra en anekdot kanhända om gången du drog upp en kolja med en sådan fart att du tänkte trilla i, men istället knuffade till honom så han ramlade och slog huvudet i årklykan så det blödde. Först sedan skulle han komma in på själva ordet. Säga blåskatarr eller kanske urinvägsinfektion. Och du skulle nicka, som om det är uteslutet att han kan ha fel. Du drar fram händerna från under baken men låter vantarna ligga kvar. Lossar ett par spännen

ur håret, kammar luggen med svala fingrar och fäster dem på nytt. Håller fortfarande fast pappmuggen med benen, kaffet är ännu allt för hett för att dricka. Värmen tar sig genom dina jeans, bränner skinnet. Du blundar och tänker på orden i det sista brevet, hans ord. Jag tänker också på dem, de är svåra att glömma. *Jag önskar innerligt att du blir lycklig.*

Det var inte själva orden. Det är aldrig själva orden, i alla fall inte enkom. Det är allting som omger dem, helheten och detaljerna. Himlen som är klarblå och vinden västerifrån som är isande kall. Den raspiga rösten, självklart den raspiga rösten. Du älskar den, M:s röst, hur den växer fram om hösten. Som om hans kropp varje år är så fullständigt oförberedd på att sommaren är över och löven börjar falla och kylan kommer smygande, att han skriker ut i ren och skär desperation tills rösten inte längre håller, genomgår ett årligen återkommande målbrott. Du fnyser fram ett kort skratt. Hans höströst ger dig tröst. Men, det är annorlunda nu. Det är så väldigt annorlunda den här hösten.

”Vad tänker du?” frågar jag fast jag är övertygad om att jag vet. Du möter min blick under några sekunder, verkar förvånad över att jag fortfarande är kvar. Sen rycker du på axlarna och vänder dig tillbaka mot vattnet. Jag sträcker ut min hand, placerar den utanpå din som är mycket varmare än jag föreställt mig. Du låter mig hållas en minut eller två innan du sakta, nästan omärkbart, drar bort din hand. *Jag är ledsen, så väldigt ledsen.*

Det var tonen också. Så smärtsamt kort att du, så fort du tänker på den, för händerna till bröstet bara för att känna efter att hjärtat fortfarande finns där inne, fortfarande slår. Du tittar uppåt. Himlen är så väldigt klar igen. Också idag, många timmar och dagar efter att blixten träffade dig från samma himmel. Det har gått ett par veckor rent av, det vet du, men ändå inte. Trädskronorna är färggrannare, men snäppet glesare. Väggalmanackan har bytt sida och i butikerna finns redan enstaka julsaker. Det är galet ropar alla i kör, hur fort

tiden går. Det var ju nyligen jul, alldeles nyss. Och påsk och valborg och midsommar. Ja, och jag var lycklig alldeles nyss, vill du skrika.

Du ser ut över Skärgårdshavet och jag ser på dig. En vågig test har slitit sig loss från det ena hårspännet och du för slingan bakom örat. Jag ser den mattsvarta pärlan i ditt högra öra, en flera år gammal present av honom, inhandlad med rekommendation av mig. Jag lovade att du skulle älska det och det gjorde du. Vi var ett arbetslag, jag och M. Tillsammans gjorde vi dig lycklig. *Vi kommer alltid att ha med oss en del av varandra. Minnen som är bara våra.*

Det var blicken. Du blundar och där är den, klar och bestämd. Egentligen kan du se den även när du inte blundar. Du kan se den i vågornas skum och i trädstammarnas ådror och i en alldeles vanlig pappmugg med rykande hett kaffe som nu torde ha svalnat, det bränner inte längre om dina innerlår. Ingen mjölk, absolut ingen mjölk. M ogillar mjölk och det är en sanning som du har svårt att skaka av dig fast inte är din. Du tar en klunk och det svider på tungspetsen, fortfarande överraskande varmt. Du tar bort locket och blåser för att kaffet skall bli lagom. Så väldigt svensk, tänker du, lagom. Lagom varmt, lagom kallt, lagom ljummet. Men M är inte lagom, ändå. Inte alls.

Du gräver i jackfickan, tar fram bilden, den som alltid hängt med. Tittar på det slitna fotografiet i sepia, taget i en sådan där fotomaskin på T-Centralen i Stockholm nittiosex. Taget mitt under Vattenfestivalen, någon dag efter att ni träffades, i de glada folkmassorna. Du var ett barn som ville vara kvinna. Åt falafel som du sköljde ner med Fanta på burk och löjligt små kulor glass med namn som Hallondröm och Stracciatella i enorma mörkbruna väfflor som inte fanns hemma. Sverige var så långt före då, tyckte vi, och har skrattat åt det många gånger långt senare. I armkrok med mig såg du hur tusentals plastankor guppade fram under Norrbro och vi fnittrade som bara tonårsflickor kan, åt att vi hade tagit oss från en ankdamm till en annan. Inte mycket senare mötte du hans blick, bara några hundra meter ifrån slottet faktiskt. Prinsen. Hur komiskt

eller tragiskt eller ironiskt är inte det? Han var äldre än dig, antog vi, för han såg på dig på ett nytt sätt. Inte som pojkar där hemma, inte som en jämlike. Han var kylskåpet och du magneten. Efter att han passerat kunde du inte hålla dig, du vände dig om och han väntade och visste. Ni lyssnade på Patti Smith vid Riddarholmsfjärden och han sade att dina ögon var vackrare än Sveriges flagga och du skratade högt och kysste honom med dina rädda, mjuka läppar medan jag satt tyst bredvid hans vän. Det var första gången strålkastaren var på dig och det gjorde dig så lycklig, så ivrig. Att få vara den som kysste och blev kysst. Och jag tror att jag var glad för din skull. *Vår kärlek har förändrat världen. Så den var inte förgäves.*

Du tar en liten klunk med kaffe, tänker att du ändå gärna hade haft i en skvätt med mjölk. För miljonte gången studerar du fotografiet, och jag lutar mig närmare. Att en bild säger mer än tusen ord, det är bara båg. Någoting som någon självgod fotograf kläckt ur sig i en dust med sin författarpartner. Men en blick, den säger allt. Den är naken, visar allt det som bild och text inte kan förklara. En vindpust blåser ner några löv från den stora eken bredvid parkbänken, ett eldrött landar precis på ditt knä. Du blåser på det tills det lossnar från jeansen och svävar ner mot den grönbruna gräsmattan. Läger fotografiet tillbaka i fickan och öppnar handväskan, tar fram ett slitet block och den återstående stumpan av en söndertuggad blyertspenna. Prioriteringslistan. Varje dag måste du skriva en sådan har de sagt, påstår du, och jag nickar men undrar innerst inne vem *de* är. Allmänheten, mor och far, psykologen och läkaren? Jag frågar ändå inte, det vore onödigt. Du berättar att du skall skriva ner det viktiga och det mindre viktiga, i väl genomtänkt ordning. Din högra hand skakar och skulle det vara någon annan skulle jag tro att det är Parkinsons, men nu tittar jag bara bort, som om det skulle vara omöjligt att just du råkar ut för just det. Du rangordnar alltings viktighet, antecknar. Säger att egentligen är allt kanske överflödigt.

Kanske, eller egentligen troligtvis.

”Hans blick speglade inte dig”, säger jag efter en tystnad som åter

varat i en evighet i alla fall för mig, men jag tror också för dig. Min röst är hög men sträv. ”Och den var inget fönster till hans själ heller för den delen.”

Du tittar upp på mig med dina smala ögon, kanske överraskad över att jag kan prata över huvud taget. Jag sänker rösten, viskar.

”Hans blick handlade om er, tillsammans.”

Du harklar dig, sätter dig rakare i ryggen. Jag väntar länge på att du skall säga någonting, men det gör du inte. Du är någon annanstans. Kanske i hans ord. *Ingenting vara för evigt.*

Du ställer dig upp, tar på dig de noppiga, senapsgula lovika-vantarna och promenerar ner utmed stigen och bort ifrån havet men närmare ån, med den halvfulla pappersmuggen i din hand. Solen bländar dig och du kisar. Först kommer ingen emot och du är ensam på den halv meter breda grusstigen. Bara nästan ensam förstås, jag är ju där nära inpå. Men sen möter du människa efter människa. På avstånd, i motljus, ser alla ut som M.

Alltid har alla undrat vad den står för, bokstaven, och du har ingående berättat hela historien om lilla, storögda Emmanuel som ogillade sitt bibliska namn fast han inte ens visste att det var bibliskt, men att det var så långt och invecklat att skriva. Till sina föräldrars förtret började han förkorta det och kalla sig själv för Em istället. När han presenterade sig för dig för första gången tolkade du det som bara bokstaven M. Det dröjde faktiskt flera veckor innan du fick ett brev på posten av honom, och förstod.

Skrattande skrev du sedan om det komiska missförståndet i ditt första brev till honom, och han tyckte det var en så charmig historia att han i fortsättningen alltid avslutade breven med *Med kärlek, M.* Det blev ganska många brev genom åren, närmare hundra. Du har sparat dem allihop och du har läst dem tusen gånger om. Vi har läst dem. Men nu läser vi endast det sista.

Det är speciellt en person du möter som du tror är M och jag förstår det, för någon sekund tror också jag att det är han. Det är den lite sneda gångstilen, och det rufsiga håret som gör det. Det klassiska följer; hjärtat slår hårdare, pulsen ökar, huden vibrerar. Du naglar

dig plötsligt fast i min arm. När han är några meter ifrån drar du den fria handen genom håret, gör dig beredd att möta honom igen. Men det är såklart inte M. Det är en gammal man som nickar vänligt när era blickar möts. Du nickar tillbaka och släpper taget om min arm. Även jag nickar, men mannen ser aldrig åt mitt håll. *Tänk på allt det fina, försök minnas det.*

Du går. Du går länge och jag är där vid din sida hela vägen, osynlig. Jag säger någonting ibland, någon liten kommentar om vädret eller måsarna eller staden, men du lyssnar inte eller så döljer du det väldigt bra. Mina obetydliga ord försvinner i den svala brisen. Det finns inget jag kan säga.

Solen lyser rakt på ditt ansikte, gör att du ser ännu blekare ut än du egentligen är. Dina armar slänger av och an längs med kroppen när du går. Ibland lägger du den ena handen i jackfickan men strax är den ute igen, svänger fram och tillbaka längs med ån. Det är inte min å, faktiskt inte alls. Aura å är er, såklart, och mina tankar går till M när jag ser på dig. Han skulle kunna berätta om det, en underhållande episod som skulle locka fram ett skratt eller ett åh. Kanske om en stjärnklar eller regnig natt när ni drack er fulla på rom med citronjuice och på väg hem gick åt fel håll och hamnade vid kyrkobron och sen sprang barfota tillbaka över den nattsvala asfalten och inte saktade ner förrän kullerstenarna kom emot. Då tillät ni era fingrar att slingra sig om varandra. Åter på slät asfalt gled du ur hans grepp och skrek av livslust eller eufori och hjulade så nära kanten att han var rädd att du skulle trilla i. Det gjorde du inte och han sprang ikapp dig med både sina och dina skor i händerna och lade sina armar om dig så skorna slog mot din rygg och ditt ansikte tryckes mot hans sträva haka.

”Jag är bara en kyss ifrån”, sade han och du pressade din kropp ifrån honom så att du kunde se på honom.

Du lade din hand på hans bröst för att känna hjärtslag men tröjan var för tjock och du kände ingenting, så du tryckte bort honom och

bläste sedan mot dina kupade handflator och hjulade snett över gång- och cykelvägen.

”Då väntar vi lite till”, sade du med armarna sträckta mot skyn, den stjärnklara eller regniga. *Jag kommer alltid att älska dig.*

”Du kommer att överleva”, säger jag, men inser genast efteråt att jag inte vet om det tröstar eller skrämmer dig, så jag fortsätter utan att veta vart jag egentligen vill komma, om det förbättrar eller förvärrar. Jag svamlar något om att det kommer att bli bra till slut och att du är den starkaste jag känner och att du är min bästa vän och att jag alltid kommer finnas där för dig och snart kommer du skratta igen. När jag tystnar ser du på mig med tom blick. Jag kan inte tyda den. ”Du kommer att överleva”, upprepar jag med tryck i orden, och tittar åt andra hållet. Som om allt det andra jag mumlat fram kan vara sant eller inte, men att det här, det är jag säker på.

Knappast kunde du ana att ni skulle stå där ett år senare och lyssna på Patti, trycka era kroppar mot varandra och inbilla er att hon sjöng just till er, övertygade om att ni aldrig någonsin skulle släppa taget igen. Knappast kunde du ana det när du just då, ett halvt år in i det nya millenniet, ogillade det mesta med honom. Nej, allt var inte alltid bra. Varför går du inte frågade jag och han och du själv och kanske många andra, men du vågade kanske inte eller så ville du inte tillräckligt, för du svarade aldrig och du stannade. Med motvilja såg du på sättet han såg på andra. Du iakttog med avsmak sättet han pratade och skrattade och levde upp med andra människor, kanske också med mig, och medan du gjorde det krympte du med dålig smak i munnen. Sakta, sakta. Treårskrisen läste jag högt om för dig ur en bilaga till The Sun, försökte verkligen hjälpa dig att hitta en förklaring. Berättade att den bara är snäppet ovanligare och mildare än sjuårskrisen som så gott som alla förhållanden erfar och kanske, om man är tillräckligt ihärdig och bestämd eller kanske likgiltig, överlever.

Du hatade att M var så ivrig inför Pearl Jams gig. Det var hans musik, inte er. Du hatade än mer när han med smärtsamt hårt tag

om din handled släpade dig därifrån kanske endast minuter innan musiken tystnade. Men någonstans i den öronbedövande tystnaden, under de sex timmar ni letade efter mig och jag letade efter er i de gråtande massorna i Roskilde, rann hatet av dig. När vi möttes kramade du mig hårdare än du någonsin kramat mig förut och det gjorde också M. Han lade sina svala händer på mina kinder, kysste min panna hårt. Där någonstans såg jag det bästa av er, det som var ni. Och sedan när vi, bara du och jag, ett halvt dygn senare låg hand i hand inne i det svettiga tältet sade du att du skulle försöka älska mera. Att man aldrig vet någonting, egentligen. Att allting kan vara över när man minst anar det. Att det bara var en kris, en sådan där tre- eller fyraårskris, som jag läst för dig om. Och att du ville se om sjuårskrisen verkligen skulle vara ännu värre. Jag nickade i mörkret, och jag trodde att jag förstod. Utanför tältet satt M med ett par tågluffande österrikare och rökte brass. Den söta doften spred sig in i tältet. Under varje tyst sekund tänkte jag på de ihjältrampade personerna, det gjorde vi alla. *Gråt inte.*

Utan att säga ett ord svänger du in på Café Art och jag följer efter dig upp för den knarrande trätrappan utan att ifrågasätta, fast det inte gått mer än en timme, kanske två, sedan du slängde pappersmuggen i en sopkorg vid en lyktstolpe. Eller bredvid är sanningen, eftersom den redan var så full att det låg tomflaskor och snabbmatsförpackningar och några fyllda hundbajspåsar vid sidan av. Jag står bakom dig när du beställer en latte och en kanelbulle på en finska som inte kan tas för modersmål. M kan alla världens språk, brukar du säga, och du kan inte ett enda, inte ordentligt.

”Vad du säga? Du prata kärlekens språk, du prata det bättre än någon annan”, svarade han en gång under en parmiddag flera år efter ert första möte, medan du sörplade i dig rotfruktssoppan toppad med knaperstekta små baconbitar som jag hade jobbat så hårt med och var så nöjd över att var omtyckt. Alla skrattade och du rodnade, jag minns det väl. Du var så vacker den kvällen, iklädd en kort

klänning i samma bruna ton som ditt då axellånga hår. Jag har ingen aning om vad jag hade på mig.

Burken med Japan Sencha pekar jag på när mannen bakom disken frågar vilken sorts te jag önskar. Han placerar allting på en bricka som jag aningen skakigt bär fram till fönsterbordet där du redan satt dig, ställer ner brickan och sätter mig mittemot. Jag håller upp te i den stora koppen ur den lilla kannan.

”Minns du bröllopet?” frågar du med en röst som avslöjar att du mest har varit tyst den sista tiden.

”Ditt eller mitt?” frågar jag även om jag vet vems du syftar på.

”Jag minns ingenting”, fortsätter du utan att svara. ”Jag minns inte vad maten smakade, hur de svindyra underkläderna kändes mot huden eller vem som höll tal och vad de sade. Ingenting. Jag tror han tog mitt minne med sig.”

Jag tänker på mitt eget bröllop, för första gången på väldigt länge faktiskt. På hur nervös jag var, hur förälskad. Hur full av osäkerhet jag var, hur aningslös. Jag tänker på hans blick, hans röst, hans ord. Jag fångar upp en sked te och för den till mina läppar innan jag ser på dig.

”Det var ingen mat, bara chokladtårta och den smakade underbart. Spetsunderkläderna köpte du på rea i två dagar innan och jag höll det enda talet. Nämnade faktiskt dina underkläder i det, på ett roligt sätt. Alla skrattade. Och du rodnade.”

Du tittar ut genom fönstret. Ut på alla de gula, bruna, orangea och röda löv som ännu vägrar släppa tag om trädgrenarna, eller de som redan ligger som en förmultnande matta över marken. M pratade självklart också en hel del på ert bröllop, det är givet, men det säger jag inte nu, tänker att det är onödigt. Spontant och improviserat berättade han om sitt första möte med dig, era blickar som inte kunde slita sig från varandra den varma augustidagen. Sin tacksamhet över att ha fått träffa just dig, över era redan många oförglömliga sommarnätter i Finland och Sverige och Norge och Danmark. Han sade att ni ämnar se hela världen tillsammans, men att ni alltid

kommer att befinna er i Norden om sommaren. För de är magiska, de nordiska somrarna. De döljer ingenting, de är nakna.

Han bad alla titta omkring sig, sade att visst var den extraordinär, just den här kvällen. Alla instämde med applåder och enstaka visslingar ljud från småberusade släktingar. Jag tror att det var din farbror som hojtade *men Island då?* och M log. Sade att ni givetvis skall ta er dit en vacker dag, men att han faktiskt precis äktat sin alldeles egna Hekla och att det kunde vara en klok idé att spara mötet mellan de två mäktigaste, nordiska vulkanerna till sist. Skrattsalvan som följde var oförlömlig, när jag blundar kan jag höra den. Så jo, M pratade också på ert bröllop. Men jag var den enda som höll ett riktigt tal. Ett genomtänkt, förberett, med tyngd i varje ord och varje tyst sekund. Jag blundar och försöker se det, men jag ser bara brevet som jag antar att ligger tryggt i din ficka. Orden han valt att lämna dig med. *Ikigai, glöm inte, ikigai.*

Det var en torsdag kväll, jag minns, för vi hade ätit ärtsoppa och plättar till lunch, och du envisades med att irritera mig genom att säga pannkakor för att det var så M pratade. Vi mötte honom på flygfältet på eftermiddagen i min röda Opel Kadett, och sen körde vi till närmaste pub och drack billig öl. Ni hade inte setts på nästan en månad för att han hade varit på arbetsresa till Tokyo, och när jag tänker på det nu i efterhand känns det alldeles befängt att jag var där med er, medan det då var alldeles logiskt. Han lovade att ni skulle åka dit, till Japan, tillsammans, för nu hade han vänner där som skulle kunna visa er runt, bortom de smockade turiststråken. Du var trött och klagade över såväl skola som jobb och han sade med uppspärrad blick att du måste satsa på det du brinner för, som om det inte finns något annat i världen. Det är så man hittar meningen med sitt liv, sin ikigai. *Som du*, sade han och vände sig mot mig, stirrade in i mina ögon som mest hade iakttagit deras möte, *du har hittat den*. Jag frågade hur han kunde veta att jag hittat någonting som jag inte ens visste vad betydde, men han svarade inte. Däremot berättade han entusiastiskt om hur hans japanska kollega genom logoterapi hade hjälpt honom

att finna en anledning att leva och kunskap om hur leva lycklig. Men det fastnade hos mig, ikigai. För vackra saker fastnar. Som du.

Du äter bara halva kanelbullen, och när den legat där en god stund skuffar du assietten några centimeter närmare mig. Kanske har du märkt hur jag har sneplat på den och jag är inte sen att nappa på erbjudandet. Den är inte varm längre, men den är likaväl som ett himmelskt moln av deg, full av socker och kanel och smält smör som sakta löses upp i min mun. Jag tänker att du kanske inte känner smak längre, att det precis som ditt minne av bröllopet försvann samtidigt som M, för annars skulle du ha ätit hela bullen. Vanliga du hade aldrig skuffat assietten mot mig. Vanliga du hade suckat nöjt efter varenda tugga och därtill plockat i dig vartenda pärlsockerkorn som trillat av bullen.

”Ska vi gå?” frågar du medan jag ännu tuggar. När jag inser att jag blundar, pressar jag upp ögonen och där står du på andra sidan bordet, ser på mig med en blick som kan betyda vad som helst. Jag ställer mig upp. Du snurrar skarfen tätare kring din hals och nickar till mannen bakom disken innan du trycker ner det gnisslande handtaget och öppnar dörren. Det har blåst upp en aning, färgglada löv virvlar omkring.

”Marken brinner” säger jag och fångar ett löv i farten.

”Han kallade mig aldrig för sin ikigai”, säger du och jag känner mig tagen på bar gärning, ertappad med att ha tänkt tankar som inte är mina att tänka. Du tar ett lätt tag om min arm med din vantklädda hand och fortsätter. ”Jag var hans stjärna, ögonsten, prinsessa, krigare, sol, diamant och allt annat löjligt. Men aldrig hans ikigai. Det sårade mig. Men nu förstår jag.”

Vinden till trots kan jag höra mina tunga andetag, doften av kanel följer oss förbi biblioteket och de stängda uteserveringarna. *Den är smärtsam, kärleken.*

Du går länge tätt intill mig, sen lika länge en bit ifrån. Väskan hänger ömsom över din axel, ömsom skrapar den mot marken när du bär den som en matkasse. Några gånger är jag nära att erbjuda bärhjälp,

men jag gör det inte. Vet att du skulle neka, säga att det inte är min väska att bära. Du tittar ut över fälten och ån och du tänker på M. Förnimmelsen av hans höströst ekar i dina öron, minnet av hans hud mot din täcker dig som din mörkblåa höstjacka. Innan Hallis damm svänger du in på en smal stig som går ner mot det bruna vattnet och jag följer dig med tysta steg. Jag tänker på Stockholm och Roskilde och Sognefjorden och bröllopet, på ert bröllop. Allt det som var. Du tänker på Island och Tokyo, på barnen. Allt som aldrig blev.

Jag håller mig i bakgrunden, försöker göra mig lagom osynlig. Vill att du inte ska se mig, bara veta att jag är här, alltid. Du tar fram mobiltelefonen ur fickan. Knäpper fram Spotify och trycker igång Pattis version av Gloria. Jackan som täcker rumpan viker du upp över höften och sätter dig på huk. Jag står så still jag förmår, min tunga andning döljs av musiken. Du öppnar handväskan och tar fram plåtburken med Pearl Jam-tryck, tar också fram det slitna fotografiet. Sen ställer du dig upp och går ner till vattenbrynet, mobilen ligger kvar utanpå handväskan. Min hand skakar när jag försöker stoppa en tår i ögonvrån. Jag tittar ner och märker att det gäller hela min kropp, hela jag är som ett höstlov redo att flyga iväg med vinden. Jag blundar och tvingar mina tankar till mig själv. Till min kärlek som tog slut på ett så odramatiskt sätt, som bara var två individer som långsamt började gå åt olika håll. Jag vill helst av allt öppna mina ögon och se på dig, säga att jag lovar att jag skall ta dig Island och Tokyo och att du kommer att älska igen och att det går alldeles utmärkt att adoptera barn, men jag gör det inte.

Ni tar ert farväl vid er å. Du låter smulorna som finns kvar i burken glida ner bland fiskar och stulna cyklar, och när den är tom lägger du fotografiet däri. När jag öppnar ögonen har det börjat skymma. Du tar min arm och vi går tillbaka upp för den lilla backen. *En kyss ifrån. Det är bättre att ha älskat och förlorat, än att aldrig ha älskat. Med kärlek, M.*

Tidigare pristagare i Solveig von Schoultz-tävlingen

2004 DIKTER

I	Anna Gullichsen, Sjundeå
II	Gun Anderssen-Wilhelms, Pedersöre
III	Camilla Lindberg, Tenala
Hedersomnämmande	Helena Kallio, Fiskars Maria Lönnberg, Esbo

2005 NOVELLER

I	Mia Franck, Åbo
II	Olav Lönnbäck, Karleby
III	Camilla Ahlström-Taavitsainen, Helsingfors
Hedersomnämmande	Mikael Henriksson, Borgå Katherine Laurent, Åbo Puck Sumelius, Helsingfors

2006 DIKTER

I	Utdelades inte
II	Mary Kuusisto, Ekenäs
III	Rebecca Crichton-Nylund, Kvevlax
Hedersomnämmande	Kitty Wright, Kimito

2007 NOVELLER

I	Katherine Laurent, Åbo
II	Monica Fjällström, Pargas
III	Monica Cleve, Helsingfors
Hedersomnämmande	Susann Uggeldahl, Esbo Christel Sundqvist, Vasa

2008 DIKTER

I	Katarina von Numers.Ekman, Kyrklätt
II	Christel Sundqvist, Vasa
III	Katherine Laurent, Åbo
Hedersomnämnd	Mia Frank, Åbo

2009 NOVELLER

I	Solveig Eriksson, Helsingfors
II	Iris Backlund, Esbo och Maria Lönnberg, Esbo
III	Maria Grundvall, Helsingfors
Hedersomnämmande	Anna Olsoni-Broman, Sibbo

2010 DIKTER

I	Katarina Schmidt, Helsingfors
II	Lotta Wilenius, Karis
III	Ulrika Gustafsson, Hägersten
Hedersomnämmande	Johanna Boholm, Jomala Aysha Andersson, Helsingfors

2011 NOVELLER

I	Ulf Överfors, Jakobstad
II	Ann-Helen Berg, Åbo
III	Isa Fellman, Helsingfors
Hedersomnämmande	Sonja Ahlfors Maria Ingman, Sibbo

2012 DIKTER

I	Karin Erlandsson, Mariehamn
II	Sonja Nyström, Åbo
III	Kristian Brunell, Jakobstad
Hedersomnämmande	Lotta Sanhaie, Helsingfors Ann-Christine Snickars, Åbo

2013 NOVELLER

I	Ann-Sofi Carlsson, Vasa
II	Solveig Eriksson, Helsingfors
III	Ann-Christine Snickars, Åbo
Hedersomnämmande	Christa Nordlund-Hiltunen, Åbo Iris Backlund, Esbo

2014 DIKTER

I	Sebastian Johans, Uppsala/Mariehamn
II	Åsa-Maria Berg-Levinsson, Fristad
III	Lisa Sjöholm, Stockholm
Hedersomnämmande	Margaretha Sillander, Malax Linda Smith, Sund

2015 NOVELLER

I	Susann Uggeldahl, Esbo
II	Maria Rönnqvist, Jakobstad
III	John Christian Nordman, Pörtom
Hedersomnämmande	Nina Brander Källman, Östhammar Johan Fagerudd, Vasa

2016 DIKTER

I	Rickard Eklund, Vörå
II	Malin Slotte, Helsingfors
III	Camilla Thelestam, Helsingfors
Hedersomnämmande	Bodil Granö, Esbo Linda Smith, Åland

2017 NOVELLER

I	Mats Backström, Jakobstad
II	Maria Kallio, Korsholm
III	Ulrika Hansson, Helsingfors
Hedersomnämmande	Christa Nordlund-Hiltunen, Åbo Evelina Wilson, Esbo

2018 DIKTER

I	Ann-Charlotte Palmgren, Åbo
II	Isabella Grüssner-Sarling, Pålshöle
III	Johanna Evenson, Hammarland
Hedersomnämmande	Louise Agnesdotter, Helsingfors Eva Spikbacka, Hägersten, Sverige

VINNARSKRIBENTER | 2019

Otto Donner

Cecilia Langels

Marika Aminoff-Sundell

Eva Höglund

Christa Nordlund-Hiltunen

Solveig von Schoultz-tävlingen

Syftet med SFV:s litterära tävlingar är att främja intresset för att skriva skönlitteratur. Det finns två tävlingar: Arvid Mörne-tävlingen (för under 30-åringar) som instiftades 1986, och Solveig von Schoultz-tävlingen (för de som fyllt 30) som instiftades 2004.